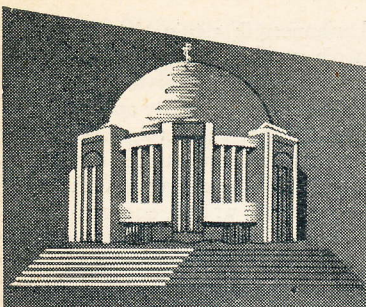

Ge staat iedere seconde voor Golgotha en voor uw dood.
Denk daaraan en stem uw leven daar op af!

MEESTER UBRONUS

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 17 . 15 JULI 1947

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard
Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873

ERVARINGEN IN AMERIKA (I)

Op Christus' bevel

Toen ik in den vroegen morgen van den zesden Juni, den dag van ons vertrek naar de Verenigde Staten, ten behoeve van „Evolutie” nog haastig enkele boeken bijeengarde, was daar ook een Bijbel onder. Ik bladerde er even in en stiet op het laatste hoofdstuk van het Mattheus-Evangelie, met de woorden: „Gaaf dan henen en onderwijst alle volken”. Het mocht dan toeval zijn, voor mij hadden deze woorden in dit uur een groote beteekenis. Later — in den middag — toen we, gebogen over de reeling van het s.s. „Veendam”, naar onze verwanten en vrienden op de kade zwaaiden, wist ik uit enkele woorden, dat ook Andrés gedachten naar Christus' bevel uitgingen. Dit was een groot oogenblik — voor ons, voor de Meesters en voor de Leer, die zij ons uit de gebieden achter den dood geschonken hadden. Er was dankbaarheid in ons naast spanning, gewekt door de zwaarte van de taak, die ons wachtte.

Deze gevoelens moeten in de apostelen geweest zijn, toen de Messias hun Zijn bevel gaf — even voor Zijn definitieven terugkeer naar het Goddelijke Al. Zijn bevel, dat van kracht zal blijven tot ook het laatste kind van God het Nirwana heeft betreden. Het werd uitgesproken tot eenvoudige, ongeletterde mannen, die — zoo op het oog — het minst geschikt waren voor de uitvoering van zulk een verheven en moeilijke opgaaf. Christus' oog echter zag dieper en kende hun bekwaamheden. Zij hadden hun medemenschen lief, ook dezulken, die zij niet ontmoetten, de wijsheid van Zijn Evangelie brandde hem onder het hart en gelouterd door velerlei beproevingen bezaten zij de kracht om in een vreemde en vijandige wereld Zijn heilsoodspraak uit te dragen. Zij trokken weg en predikten uit de volheid van hun overtuiging. Het deelde hen niet, dat de massa gul was met spot en venijn. Wanneer tegen hen werd aangevoerd, dat hun leer van de liefde onnatuurlijk was en te veel afweek van wat tot nu door de volken aangehangen werd, dachten zij aan hun Meester, Die door Zijn leven de macht van Zijn leer bewees. Zoo ook, wanneer Heidenen of

Vrijdag 6 Juni op de Wilhelminakade te Rotterdam voor het vertrek met het s.s. „Veendam” (H.—A.-Lijn). V.l.n.r. Jozef Rulof, Mevr. Rulof, Mevr. Uittenbogaard en Leo Uittenbogaard.

Joden schimpten op hun Leeraar en Koning, die zoo groot was, dat hij als een gemeene misdadiger werd verhangen. Waarom zij niettemin in Hem geloofden? Nooit spraken zij schooner en met meer autoriteit dan wanneer zij deze vraag beantwoordden met voor hun oogen het beeld van hun stervenden Jezus, die in dien staat machtiger en leerzamer was dan ooit te voren. Het scheen de zotternij gekroond, dat dit handjevol mannen een kans zou hebben om zich ook maar te handhaven, laat staan aan volgelingen te winnen. De feiten echter bewezen de visie van hun Goddelijken Meester, want gesteund en beziel door Zijn Engelen, wonnen zij terrein tot ver in het Heiden-sche gebied.

Nadien echter werden andere profetieën van Hem waargemaakt. Hij voorzegde, dat er valsche profeten zouden opstaan, door wie de ongerechtigheid vermenigvuldigd en de liefde gedood zou worden. Wie de geschiedenis der kerken naleest, doet dit slechts met huiver over zooveel slechtheid, bedreven in naam van Hem, Wiens Naam enkel liefde is. Dit wetend, voorspelde Hij ook andere tijden en andere mannen, die Zijn Evangelie zouden bevestigen en de menschheid, voorgelicht door den Geest van waarheid en weten, zouden wijzen naar het Koninkrijk van Zijn Vader.

De foto, die in de New York Herald Tribune werd afgedrukt: Jozef Rulof, staande naast een der fresco's, die hij in nog geen twee uren schilderde in de dining room van het s.s. „Veendam”.

Het klinkt profaan en verwaand, wanneer ik getuig, dat wij, André, u en ik, deel hebben aan die waarheid en die kennis, aan de Openbaringen uit Christus — precies zoo spottend en aanmatigend als dit klonk uit de monden van de eerste apostelen. Maar evenals zij denken wij bij den spot en de verguizing van de massa aan den Heiland, Wiens Weten, aangevuld en verdiept, tot ons komt uit de boeken van zijn hemellingen. Ook onze zending schijnt onbegonnen werk in een wreede, onbewuste wereld, die de liefde veinst en de haat belijdt met schaamteloze eerlijkheid. Maar boven en in ons leeft het bevel van Christus: uit te gaan onder de volkeren en Zijn Universiteit te vestigen.

We zagen uit naar het kleine groepje mensen op de kade, die hagel en regen trotseerden, als vertegenwoordigers van de duizenden, die reeds gewonnen waren voor den nieuwen tijd, voor Christus' Eeuw. Gewonnen door degelijke argumenten, die, ontsproten uit Goddelijken grond, geen vraag onbeantwoord laten en de leerstellingen van deze aarde in heel hun voosheid blootleggen. Met die kennis zouden we nu tot de Nieuwe Wereld gaan, om ook daar haar degelijkheid en macht te bewijzen en apostelen te kweken voor haar verdere verbreiding. Door haar waren we sterk — hoe sterk zou het verblijf op de boot reeds leeren!

Vaart met de Hemelen

Wanneer een kleine duizend mensen ruim tien dagen in gedwongen gemeenschap bijeenleven, wordt er veel gesproken. Wanneer men wat „ingeburgerd” is en de gevolgen van de zeeziekte overwonnen zijn, gaat men op zoek naar gelijk gestemde naturen. Vooral André was weldra door gretige luisteraars omringd en er ging bijna geen uur voorbij of hij doceerde zijn leer. Hij sprak met professoren, doctoren en ingenieurs, en verbaasde een ieder van hen door zijn paraatheid van kennis. Natuurlijk konden zij zijn uitleg van de universele wetten maar niet zoo aanvaarden, daarvoor week zij te zeer af van wat de aardsche wetenschap tot op heden leerde, bevreesd als zij is haar wezen te verloochenen door het leven hierna als een realiteit te erkennen. Niettemin gaven deze mannen en vrouwen ondubbelzinnig blijk van hun bewondering voor de wijze, waarop hij de ingewikkelde problemen van hun faculteit „te lijf ging” en ontleedde. En die bewondering ging over in verbazing, wanneer zij vernamen, dat hij als kind van buiten practisch geen scholing had ontvangen. Naast André echter gingen zij, die voor dezen buitengewonen toestand verantwoordelijk zijn: Zijn Meesters uit het leven na den dood, die sprekend met zijn mond van hun in de hemelen verworven wijsheid getuigden. Maar zij zouden nog een ander bewijs van hun tegenwoordigheid geven. Uit dankbaarheid voor het feit, dat zij nog op het laatste oogenblik voor twee hutten had willen zorgen, had André de „Holland—Amerika-Lijn” een fresco aangeboden, te schilderen tijdens de vaart. Dit aanbod werd graag aanvaard en nadat de kapitein van het schip, Pieter Lagaay — een echt Hollandsche zeeman met stijl en pit, die ettelijke malen onze gastheer was — zich accoord had verklaard met de plaats, wachtte André zijn oogenblik af. Dit kwam op een morgen toen een deel van de passagiers nog met zeeziekte kampte en een stevige bries het schip bedenkelijk op en neer deed gaan.

Staande op een stoel, ving André, geleid door Meester Yongshi, in opperste concentratie zijn moeilijken arbeid aan. Hij had nog nimmer te voren direct op een muur geschilderd en de omstandigheden waren door het slingeren van het schip uiterst ongunstig. Het was echter alsof zijn inspirators juist dit oogenblik hadden uitgezocht om hun kunde des te duidelijker te kunnen bewijzen. Snel en vast van lijn wies het beeld uit de verf: een ranke vaas met dikke trossen bloemen in gedekte kleuren op een fraai uitgewerkten voet. Het groote stuk kwam in minder dan anderhalf uur gereed, tot groote verbazing van de

RUSSISCHE MORAAAL

Een Russische boer had zooveel zorgen, dat hij naar zijn priester ging om diens advies te vragen. „Mijn vrouw is te lui om te werken,” zei hij, „mijn zoon maakt steeds meer schulden, mijn dochter is een ijdelruit, die alleen aan vrijers denkt en het ergste van alles is. . . . ik kan 's nachts niet meer slapen.”

„Mijn zoon,” zei de priester, „er valt maar één ding te doen. Probeer de vuilste en stinkendste geit te krijgen, die er in het dorp te vinden is en houd dien iederen nacht in je slaapkamer.” De boer volgde het advies op, maar kwam na een week terug. Het hielp allemaal niets. De priester ried hem aan rustig door te gaan.

Een week ging voorbij. Geen verandering. Aan het eind van de derde week ging de boer, wanhopiger dan ooit, naar den priester. „Dat mijn vrouw te lui is om te werken, mijn zoon schulden maakt en mijn dochter alleen aan vrijers denkt, is al erg genoeg,” zei hij, „maar nu, met die geit in mijn slaapkamer, is het heelemaal niet uit te houden. Ik word er gek van.”

„Mijn zoon,” zei de priester, „het oogenblik is gekomen om de geit uit de slaapkamer te verwijderen.”

Een paar dagen later kwam de boer terug, stralend en opgetogen.

„Het is waar,” zei hij, „dat mijn vrouw nog steeds te lui is om te werken, mijn zoon schulden maakt en mijn dochter alleen aan vrijers denkt, maar nu die vieze stinkgeit eindelijk uit mijn slaapkamer is, kan ik ten minste weer slapen. Dank u wel, vader.”

TROUBLES RONDOM DE VERSCHIJNINGSDATUM

Op pag. 1 van dit nummer staat als verschijningsdatum aangegeven 15 Juli. Dit nl. is de datum waarop „Evolutie” no. 17 moest verschijnen! Verschillende factoren hebben er echter toe meegewerkt om de datum, waarop ons blad van de persen kwam, te verlaten. Wij noemen het te laat arriveeren van ons hoofdartikel uit Amerika, hoewel het op tijd was verzonden. Vervolgens waren er moeilijkheden op de drukkerij, die het nu eenmaal, als alle drukkerijen, razend druk heeft.

Wij zullen echter onze uiterste best doen om met het volgend nummer beter op tijd te zijn.

Red.

passagiers, wien het opviel zoodra zij voor de lunch aantraden. In den avond van den volgenden dag kwam het pendant gereed, dit op verzoek van den chief-steward, die voor de harmonie en om de schoonheid graag ook de andere zijde van den wand door Jozef Rulof beschijlderd zag. Dit stuk, dat tusschen elf en één uur naar zijn voltooiing groeide, was samengesteld uit de Nederlandsche kleuren, we drukken het op pagina 2 af. Hierna maakte André nog enkele schilderijen voor den kapitein, de officieren en leden van de bemanning, die niet wisten hoe zij hun dankbaarheid moesten toonen, wel een bewijs, hoezeer deze astrale kunst den gevoeligen mensch aanspreekt. Toen dan ook in de haven van New York de Amerikaansche fotografen aan boord kwamen, gold hun eerste vraag Jozef Rulof. Een dag later was diens beeltenis onder millioenen lezers verspreid en bekend.

Ik schrijf dit eerste reisverslag zittend in het schoone White Plains, een voorstad van New York en zetel van ons genootschap in de Vereenigde Staten. In mijn volgend verhaal maak ik u bekend met de leidende mannen hiervan en hun activiteit, alsmede met eigen belevenissen.

Dankbaar gestemd door wat ik van de vorderingen hier reeds zag, kan ik alleen maar bidden, dat het ons gegeven moge zijn nog duizenden te overtuigen van de waarheid, waaraan ook in dit aan problemen zoo rijke land zulk een groote behoefte is. Aan ons zal het niet liggen, want Christus' vuur brandt fel in ons — moge het ook uw deel zijn!

PROF. ED. BENES:

DE TOEKOMST VAN DEN VREDE

DE TSJECHISCHE STAATSMAN GEEFT ZIJN VISIE

Geenszins deel ik de pessimistische opvatting, dat een herhaling van den oorlog zou zijn te vreezen. Ik geloof, dat de vrede geen gevaar loopt. Volgens mij komt de vrees voor een nieuw wereldconflict alleen voort uit een zielsziekte, die in eenige landen heerscht. Met vreugde constateer ik, dat, wat dat betreft, heel Tsjecho-slowakije voortleeft in de vaste overtuiging, dat de toekomst rust en vrede zal brengen voor de heele wereld. Hoewel ik deze overtuiging deel, geef ik toch de volgende redenen als verklaring van de „oorlogspsychose”.

Wij bevinden ons in een overgangsstadium. Deze toestand wekt gedachten op aan de mogelijkheid van diepgaande conflicten, die zouden kunnen voortvloeien uit een dergelijke situatie.

Na een tweeden wereldoorlog moet de wereld georganiseerd worden op een zoodanigen grondslag, dat de vrede gedurende een zeer lange periode verzekerd kan worden. Het is onvermijdelijk, dat gedurende de onderhandelingen de, dikwijls zeer uiteenlopende belangen tegen elkaar indruischen, zonder dat daarom tegenstrijdigheden en verschil van meening onmiddellijk naar de wapens doen grijpen.

In den loop van den afgelopen oorlog heeft de wereld er zich rekenschap van gegeven, dat de vrede, dien men haar wilde opdringen, een rampzalige vrede was, veel erger dan de oorlog: een vrede, die gebaseerd was op slavernij, onderdrukking, constante bedreiging, zoowel voor de vrijheid van ieder afzonderlijk, als voor de vrijheid van het land.

Na alle ervaringen, die zij hebben opgedaan, geven de volkeren, boven een dergelijken vrede, de voorkeur aan den strijd voor de verdediging van hun cultureele en sociale rechten. Wat zij op dit gebied reeds verworven hebben, ten koste vaak van talloze opofferingen, zullen zij met man en macht verdedigen. Hoewel men op het oogenblik nog niet kan zeggen, dat die rechten bedreigd worden, draagt deze gemoedsgesteldheid er toe bij een zekere onrust te wekken, een psychose zelfs.

Het eenige middel om tot een gevoel van zekerheid inzake vrede, rust en veiligheid te komen is, te maken, dat er op nieuw vertrouwen gewekt wordt, een vertrouwen, gebaseerd op een algeheel begrip van de verhoudingen tusschen de menschen onderling en juist daardoor tusschen de landen onderling. Persoonlijk ben ik er van overtuigd, dat niet één van de leidinggevende staatslieden een conflict en daarmee een wereldcatastrofe zal uitlokken.

Inzake een centrale leiding der wereld meen ik, dat de evolutie onvermijdelijk zal leiden tot een wereldorganisatie. Maar wij staan nog heel aan het begin hiervan. Om ons hiervan beter rekenschap te geven, hoeven wij slechts na te gaan, welk een lange, historische ontwikkeling deze staat heeft doorgemaakt om tot volledige organisatie te geraken. Mijn oordeel is dat een betere politieke organisatie der wereld langs evolutionairen weg tot stand moet komen. Dat proces zal overigens verhaast kunnen worden onder den steeds grooter wordenden drang van vitale economische noodzaken, van de ontwikkeling der techniek en vooral van het vurig verlangen der volkeren om te leven in rust en vrede. Het zijn deze factoren, welke aan de evolutie een dynamische kracht zullen geven, die niet meer te remmen zal zijn.

DE WETTEN SPREKEN

Is verlenging van leven mogelijk?

„De normale levensduur van den mensch in het huidige stadium van zijn ontwikkeling heeft als wetenschappelijke grens 125 tot 150 jaren. Er bestaat echter geen reden om aan te nemen, dat deze grens niet zou kunnen worden overschreden.” Aldus schreef de Russische geleerde, Prof Dr. A. A. Bogomolets, directeur van het Instituut voor Experimenteele Biologie en Pathologie en winnaar van den Stalinprijs Eerste Klasse, in zijn opmerkelijke boek „De Verlenging van het Leven”. Professor Bogomolets vond tijdens zijn onderzoekingen in 1943 een serum uit, dat hij den naam ACS gaf en waarvan hij verwachtte, dat het veroudering van weefselcellen zou tegengaan. Zelf heeft hij de waarde van zijn theoriën niet kunnen bewijzen, want eenige maanden geleden stierf hij aan een kwaadaardige ziekte, waartegen zijn serum niet hielp. Hieronder geven wij in de vertaling van den „Wereldspiegel” een beknopte weergave van zijn boek. Vervolgens publiceren wij een commentaar daarop van de hand van den Engelschen popularisator van wetenschappelijk nieuws, Ritchie Calder. Wie van beiden heeft gelijk? We legden het gewichtige vraagstuk voor aan Meester Zelanus. Zijn antwoord vindt u op blz. 6 van dit nummer.

UIT HET BOEK VAN DEN RUS

Hoofdstuk 1 - De physico-chemische theorie van het oud worden

Uitgangspunt is de gedachte, dat de vitaliteit van het organisme als geheel, afhankelijk is van de levenskracht van de cellen, waaruit het geheel is opgebouwd. Door verlies van de levenskracht van bepaalde cellen of celcomplexen (organen), wordt het organisme als geheel oud, gaat tekenen van seniliteit vertonen en sterft tenslotte af. Het vraagstuk naar levensverlenging is dus verlegd naar het vraagstuk, hoe men de cellen hun levenskracht kan doen behouden. Een lichaamsceel is een structuur welke in hoofdzaak bestaat uit een massa, die chemisch als colloid wordt gedefinieerd.

In deze colloid-massa treden regelmatig veranderingen op, welke een jonge gezonde cel zodanig kan verwerken, dat de structuur gehandhaafd blijft en de cel goed functioneert. Wanneer dit niet meer mogelijk is door verlies van herstelfunctie, onttaardt het colloid van de cel, hetgeen fysisch-chemisch, doch ook microscopisch vast te stellen is. Men kan nu zeggen dat de cel oud wordt. Parallel hiermede veroudert het lichaam. Ontaarde colloïden b.v. verliezen het vermogen, vocht vast te houden. De uitdroging van het organisme, wanneer dit ouder wordt, is hiervan het gevolg. Ieder kent deze uitdrogingsverschijnselen, zoals het slap en rimpelig worden van de huid bij oudere individuen. Vochttoevoer kan dit niet verhelpen, daar het vochtverlies geen oorzaak, maar gevolg van de veroudering is. Wat het proces tegengaat, is vernieuwing van de celstructuur door de herstelfuncties aan te zetten. Terwijl vele onderzoekers de specifieke cellen (lever-, nier-, hart-, zenuwcellen, etc.) als de belangrijkste aangrijpingspunten voor het proces der seniliteit beschouwen, wordt in deze studie de betekenis van het onspecifieke bindweefsel (waartoe het reticulo-endotheliale stelsel gerekend wordt) van primair belang geacht. De veranderingen in dit bindweefsel, dat als opvul- en steunweefsel in en tussen de organen kan worden beschouwd, zouden zo niet eerst, dan toch tegelijkertijd met de veranderingen der specifieke orgaan-cellen zichtbaar worden. Gesteld wordt, dat de bindweefsel-ontaarding de belangrijkste en primaire factor is bij de veroudering van een organisme.

Hoofdstuk 2 - Het endocine systeem en veroudering

In het tweede hoofdstuk wordt de betekenis van het endocine systeem, dat wil zeggen het samenstel van klieren, die stoffen in het bloed afscheiden, welke voor groei, ontwikkeling, stofwisseling, voortplanting, lichamelijke prestaties enz. van het grootste belang zijn, uiteengezet. Speciaal de geslachtsklieren worden in dit verband van bijzondere betekenis genoemd. Storingen in de functie van deze klieren leiden tot toestanden, die de herstelfunctie van de cellen ongunstig beïnvloeden.

Hoofdstuk 3 - Zenuwstelsel en veroudering

Het zenuwstelsel is van grote betekenis voor gezondheid en levensduur. Door middel van een bepaald gedeelte, het vegetatieve stelsel genoemd, reguleert het de functie van onze inwendige organen. Het oefent zijn functie uit buiten onze wil om. De herstelfunctie der cellen blijkt o.a. van dit zenuwstelsel afhankelijk te zijn. Psychische belevenissen blijken het stelsel te beïnvloeden, dat op zijn beurt weer de orgaanfunctie (= cel-functie) verandert. Hartkloppingen bij schrik, blazen, transpireren enz. zijn daar voorbeelden van. Toestanden van psychische geprikkeldheid en emotionaliteit zijn schadelijk voor de cellen, zij verkorten de levensduur.

Hoofdstuk 4 - Chronische vergiftiging van het organisme

Gewezen wordt op de vergiftiging, welke het organisme kan treffen door oorzaken van buiten af. Deze kunnen liggen in het diëet. Voorbeelden van schrijvers, die denken door diëetmaatregelen het leven te kunnen verlengen, zijn er te over. De schadelijke inhoud van infectieziekten, niet alleen de ernstige als typhus, diphtherie, syphilis, tuberculose enz., doch ook de lichte aandoeningen als verkoudheid, angina, griep enz. op het reticulo-endotheliale-systeem wordt van belang geacht voor de verdere gezondheid en levensduur. Vooral alcohol is schadelijk door de degeneratieve werking op het bindweefsel. Verder wordt in dit hoofdstuk melding gemaakt van de theoretische beschouwingen van veelal oudere biologen over de levensduur bij verschillende diersoorten. Al lang geleden is er een relatie gezocht tussen de tijd, die het dier nodig heeft om volwassen te geraken, en de gemiddelde leeftijd van de betrokken soort. Aan de hand van enkele willekeurige voorbeelden wordt de levensduur op ongeveer vijf maal de tijd, nodig voor de volledige lichamelijke ontwikkeling, geschat. Op de mens toegepast, zou dit betekenen dat diens levensduur op ongeveer 150 jaren geschat moet worden. Tevens echter wordt de opmerking gemaakt, dat er vele uitzonderingen op deze formule blijken te bestaan.

Hoofdstuk 5 - Voorbeelden van lange levensduur bij de mens

Hierin worden vele voorbeelden genoemd van mensen, waarbij, volgens literatuur of overlevering, de formule is opgegaan. De meeste voorbeelden betreffen individuen, die reeds lange tijd geleden gestorven zijn, doch ook vele, thans nog in Rusland levende personen worden aangehaald als voorbeeld, dat een levensduur van 120 tot 150 jaar tot de mogelijkheden behoort. Een aantal beroemde, hoogbejaarde persoonlijkheden wordt genoemd, wier geestelijke prestatievermogen tot het einde van hun leven zeer bijzonder was gebleven.

Hoofdstuk 6 - Algemene moeilijkheden voor de natuurlijke levensduur

In dit gedeelte wordt de vraag beantwoordt, waarom de mens de hoge leeftijd, welke hem biologisch toekomt, zo zelden bereikt. Genoemd worden de schadelijke invloeden van de samenleving en de daarin heersende sociale toestanden. Gememoreerd worden de maatregelen, waarmee men vroeger

de levensduur trachtte te verlengen, doch die kennelijk weinig effect sorteerden.

Hoofdstuk 7 - Pogingen tot verjonging

Nadat het bijgeloof en de kwakzalverij in vroeger eeuwen ten opzichte van dit punt zijn aangestipt, worden meer recente pogingen van biologen genoemd. De proeven van Brown-Séquard met testis(zaadbal)extracten en overplanting van klieren van jonge dieren bij oudere mensen door Voronoff, hebben niet de beoogde resultaten opgeleverd. De ontdekking van de hormonen uit de kiemklieren heeft eveneens de verwachtingen in deze richting teleurgesteld.

Hoofdstuk 8 - Aanzetten van de functies van het organisme door cytotoxische prikkeling

In dit hoofdstuk wordt de kern van de door Bogomolets ontwikkelde gedachtegang weergegeven.

Uitgangspunt vormt het feit, dat inspuiting van een weefsel-extract van een dier bij een dier van een andere soort o.a. aanleiding kan geven tot het vormen van stoffen, welke op die soort weefselcellen werken, waarvan ook het extract bereid was. Deze stoffen worden in het bloedserum van behandelde dieren gevonden en heten cytotoxische stoffen, het serum heet cytotoxisch serum. Grote hoeveelheden serum lossen de corresponderende weefselcellen, waarop het werkzaam is, op; kleine hoeveelheden daarentegen prikkelen deze cellen, d.w.z. zetten ze aan tot verhoogde functie. Hier ligt een mogelijkheid het probleem van de veroudering aan te pakken, al blijft de praktische uitvoerbaarheid zeer moeilijk.

Deze vondst van Bogomolets en medewerkers is nu, dat een cytotoxisch serum, dat ten opzichte van reticulo-endotheliaal weefsel is bereid, in kleine hoeveelheden toegediend, de functie daarvan, evenals van het aanverwante bindweefsel, sterk stimuleert. Op deze manier is het volgens de auteurs mogelijk, een aantal ziekten te bestrijden of te verbeteren. Genoemd wordt de gunstige werking bij infectie-ziekten van allerlei aard, hoewel ten opzichte van tuberculose een grote reserve in acht genomen wordt. Er zou een bepaalde invloed zijn op de kanker-gezwellen; hoewel deze niet kunnen verdwijnen, en operatie noodzakelijk geacht blijft, zou het op het nagroeien van kwaadaardig weefsel een storende, dus voor de mens nuttige invloed hebben. Een gunstige invloed op de genezing van beenbreuken wordt vermeld. Aandoeningen van het zenuwstelsel en ook bepaalde vormen van krankzinnigheid zouden door toediening van het serum verbeterd zijn.

Er worden suggesties gemaakt, dat, door het zoeken naar juiste dosering, de mogelijkheid bestaan kan, dat de levensduur verlengd kan worden, door het fris en intact blijven van het bindweefsel. Proeven in deze richting, waarbij een verlenging van de gemiddelde levensduur is gebleken, ontbreken nog, hetgeen ook niet anders verwacht kon worden.

Een aantal aandoeningen, waarbij het serum, ACS genoemd, nuttig zou kunnen zijn, wordt opgesomd, terwijl bij een ander aantal geen effect wordt verwacht. De nadruk wordt gelegd op het feit dat het onderzoek naar de waarde van het serum zich eigenlijk nog in het experimentele stadium bevindt.

Hoofdstuk 9 - Het voorkomen van vroegtijdige veroudering

In dit hoofdstuk wordt gezegd, dat men nog verre van de oplossing van dit probleem is verwijderd, doch dat de mogelijkheid bestaat het eens tot oplossing te brengen. Volgens de auteur moet het probleem van de biochemische kant benaderd worden, hoewel alle vroegere meningen niet als volledig waardevol zijn te beschouwen."

EEN ENGELSCHMAN OVER DEN TIJD VAN ONS LEVEN.

„De geleerden weten nog altijd niet, wat „ouderdom” eigenlijk

is. Professor Bogomolets, de Rus, meende dat hij het wist, maar hij stierf eraan, voordat hij zijn theorie had bewezen. De wetenschap der „geriatrie” (de studie van de ouderdom, evenals „pediatrie”, de studie van de kinderjaren) verkeert nog in een ontwikkelingsstadium. Tal van eminente geleerden, waaronder de grote Engelse kenner op het gebied der organische chemie, Sir Robert Robinson, zijn „gerontoloog” geworden en leggen zich met ernst op het vraagstuk toe.

Er bestaat een Internationale Vereniging tot Bestudering van de Ouderdomsverschijnselen, die kort geleden, onder voorzitterschap van Lord Nuffield te Londen een congres heeft gehouden over dit onderwerp. Zoals Sir Francis Fraser bij die gelegenheid opmerkte, zijn klinische onderzoeken inzake ouderdomsverschijnselen het moeilijkst van alle onderzoekgebieden, aangezien er altijd zoveel ongecontroleerde factoren in het spel zijn. Op spoedige resultaten mag men niet rekenen. Zolang de mens denkt, heeft hij gepeinsd over dit probleem en gejaagd op het Levenselixer. Ook al is de vooruitgang der wetenschap in deze eeuw versneld voortgegaan, toch valt het te betwijfelen, of het Atoom-tijdperk hierop een antwoord zal vinden. In vergelijking met dit probleem, was het atoom niet meer dan een vrij moeilijke kruiswoordpuzzel. De ouderdomsverschijnselen zijn onverbrekkelijk verbonden met de complicaties van ons sociale bestaan.

Vlees kan onsterfelijk zijn. In het Rockefeller Instituut voor Medisch Onderzoek te New York is men er nu al 34 jaren lang in geslaagd, een stuk hart levend te houden. Op 17 Jan. 1912 nam dr. Alexis Carrel een ei uit een broedmachine, haalde het ongeboren kuiken eruit, sneed het kloppend hart uit het lichaam, zonderde daar een stukje ter grootte van een vijfde centimeter in het vierkant van af, en legde dit in het embryonale vocht van een kuiken.

Er gingen twee dagen voorbij. Het stukje werd eens zo groot. Carrel sneed er de helft af, waste de andere helft schoon om het vrij te maken van dodelijke afvalstoffen en legde het weer in een hoeveelheid vers vocht.

Met behulp van soortgelijke processen is men erin geslaagd, met een steriele glaspomp in plaats van een hart, duizenden organen, harten, longen, milten, levers, voortplantingsorganen en klieren weken- en maandenlang in leven te houden.

Maar de mens in zijn geheel kan niet in leven worden gehouden, ook al gelooft Loeb, dat het menselijke leven zou kunnen worden uitgestrekt tot 1.900 jaren, indien een menselijk wezen van zijn geboorte tot zijn dood werd bewaard in een hygiënische ijskast op een temperatuur van 45,5° F.

Wij beginnen al oud te worden op het ogenblik, dat wij verwekt worden. Precies als een thermostaat op een kooktoestel, beginnen controlerende mechanismen hun werkzaamheid. De controle komt tot stand door de gecompliceerde klier-systemen, en een van de doeleinden der gerontologen bij hun jongste onderzoeken is, hun studies van deze klieren in verband te brengen met de problemen van het ouder worden.

Daar is bijvoorbeeld de zwezerik, waarvan de werkzaamheid na de jeugd afneemt. Hoewel er heel wat werk aan is besteed, is men niet veel wijzer geworden. Maar het staat vrijwel vast, dat deze klier een factor is bij de groei. Het is, als het ware, een rangeer-locomotief, die ons heensleept over de bergkam van de groei-jaren en ons gedurende de rest van ons leven de helling laat afrijden. Misschien, zo er een manier was om de werkzaamheid van de zwezerik te doen voortduren, zou... Maar dat is speculatie.

Toch hangt de lengte van ons leven ongetwijfeld samen met onze groeiperiode. De dieren en planten met de langste levensduur — walvissen (500 jaren), schildpadden (300 jaren), olifanten (100 jaren) en het Californische Brazielhout (3000 jaren) bijvoorbeeld — zijn de reuzen van hun soorten. Misschien is de prijs voor een verlengde menselijke levensduur, dat wij een ras van reuzen dienen te worden.

Het heeft geen enkele zin, te hopen een langere levensduur te bereiken door zulke kunstgrepen als de klier-overplantingen van Voronoff of het serum van Bogomolets. Dit zijn slechts tijdelijke stimulansen.

Het leven houdt het waarschijnlijk net zo lang uit als het zwakste orgaan en eens zullen wij wellicht in staat zijn, afgeleefde organen te vervangen door nieuwe — een nieuwe lever of schildklier of hart — van onze voorraad levende organen op de basis van het werk van Carrel. Maar zover hebben wij het nog niet gebracht.

De te verwachten levensduur van een kind, dat zestig jaar geleden werd geboren, was veertig jaren. Thans is het drie-en-zestig. „Te verwachten” betekent in dit verband de gemiddelde levensduur, welke een geslacht mag hopen te bereiken. Kindersterfte brengt dit gemiddelde naar beneden, zodat wij, dank zij het in stand houden van leven door betere omstandigheden en door vorderingen van de medische wetenschap, drie-en-twintig jaren hebben toegevoegd aan de kansen van de baby, die heden ten dage wordt geboren.

Maar zelfs dit feit kan een bezwaar worden, indien de oudere mensen geen nuttige bijdrage tot de samenleving kunnen leveren en, in stijgenden getale, een last worden voor de jongeren. Het is een ernstig probleem voor de toekomst van onze sociale verzekeringen.

Het vraagstuk van het ouder worden is niet, hoe wij allen honderdjarigen kunnen worden, maar hoe het ons mogelijk zal zijn, ook in onze ouderdom te genieten van een compleet leven en een goede gezondheid.”

DE UNIVERSITEIT VAN CHRISTUS ANTWOORDT

De mensch zou zijn stoffelijke levensduur inderdaad kunnen opvoeren, doch tal van wetten roepen hem hierbij het halt toe. Dat het kan, bewijst al, dat hij de normale, d.i. cosmisch vastgestelde tijd niet bezit. Als alle verschijnselen in de Goddelijke Schepping wordt ook de menselijke levensduur bepaald door vaste wetten, die rekening houden met de ontwikkelingsphase waarin de mensch verkeert. Bij zijn ontstaan uit God, billioenen eeuwen terug, bedroeg die leeftijd ongeveer zeven maanden. Thans kan deze inderdaad tot honderd en vijftig jaren opklimmen — voorzoover de mensch althans geëvolueerd is tot het hoogste lichamelijke stadium: het blanke en enkele gekleurde rassen. Ik zeg: kan, want in de practijk komt het hoogst zelden voor. De oorzaak hiervan is, dat de mensch zijn organisme heeft bezoedeld. Hierdoor komt het, dat dit niet voldoende kracht en stevigheid heeft om zijn bezitter langer dan zeventig, tachtig of honderd jaren te dienen. Die bezoedeling begon reeds in het oerwoud, millioenen jaren terug.

Om dit te kunnen volgen, moet men aanvaarden, wat in de boeken van ons instrument als het ontstaan en de ontwikkeling van Gods schepping werd beschreven. Daarin werd geopenbaard, hoe de mensch zich uit een minuscule cel, het embryo, in een langdurig proces zijn huidige lichaam bouwde. Niemand met een beetje inzicht in de door de reeds door de stoffelijke wetenschap gewonnen wijsheid, zal toch nog vasthouden aan de stellingen van den Bijbel, dat de mensch als lichaam direct door God geschapen werd, zooals de paragrafen over Adam en Eva willen aantoonen. In de gansche natuur kan men waarnemen, dat het leven zich volgens trappen van geleidelijkheid van een lager naar een hooger stadium ontwikkelt. Zoo ook het menselijke organisme. Wanneer we ons bepalen tot uw Aarde, dan nemen we daar zeven verschillende menselijke lichamen waar, door uw geleerden rassen, door ons organische graden genoemd.

De mensch, die zijn lichaam zoover heeft ontwikkeld, dat hij de planeet Aarde kan betreden om daar te evolueeren, bezit nog een ruw, donker gekleurd organisme. Zijn zieleleven is eender afgestemd, zoodat hij zichzelf voert naar de eenige plaats, waar hij „thuis” is: het oerwoud. Hier ontvangt hij het

eene leven na het nadere, zoolang tot hij een hooger lichamelijken en geestelijken graad binnentreedt. Dit duurt tot de mensch eindelijk den hoogsten vorm van lichamen leven in zijn bezit heeft, waarna Moeder Aarde hem niets meer te bieden heeft, zoodat hij naar de astrale en daarna naar de mentale gebieden overgaat om verder te arbeiden aan lichaam en ziel.

Wanneer de mensch nu in zijn evolutie-proces de Goddelijke harmonie betracht had, zou hij, gevorderd tot den hoogsten graad, in één leven de honderd en vijftig jaar kunnen behalen. De mensch, niet één uitgezonderd, verloor zich in disharmonie met alle gevolgen van dien. Dit begon, zooals gezegd, reeds in het oerwoud. Gedreven door hartstocht paarde de hoogere graad met den lageren, waardoor de lichamen bezoedeld werden en de natuurlijke afstemming verloren ging. Dit geschiedde al, wanneer bijvoorbeeld vier naar drie ging, maar nog erger werd het, toen vier zich met een en zes zich met drie verbond. Al deze graden leefden zich volkomen uit, de kinderen zetten de afbraak voort en na duizenden eeuwen was elke natuurlijke levensgraad voor het menselijk lichaam zoo grondig bezoedeld en gesplitst, dat er thans niet één mensch op aarde is, die zeggen kan: „Ik bleef onbesmet, ik beschermde mijn oer-afstemming en bezit het lichaam, dat God voor mijn graad van leven schiepte!”

Door het lichamen eenzijn van hoog met laag ontstond de eene ziekte na de andere. De lichamen verzwakten er door, verloren hun natuurlijke weerstand en stierven als gevolg daarvan vóór hun ruimtelijk bepaalden tijd.

Uw wetenschap kan dit alles slechts bevestigen, want nog tot op den dag van heden ontmoet zij van het geslachtelijk verkeer tusschen blank, bruin, geel en zwart de droeve gevolgen, zoowel lichamelijke als geestelijke.

Geen mensch, en ook God niet, kan deze ellendige verschijnselen met één slag opheffen en nieuwe „natuurlijke lichamen” scheppen, want bij ons ontstaan kregen wij de Schepping van onzen Goddelijken Maker in handen.

Gods bevel aan ons luidt, dat we Hem in alles zullen vertegenwoordigen. De ziel als mensch, die zich in welken vorm dan ook uitleeft, doet dit niet en moet daarvan de gevolgen onder vinden, wil hij leeren en tot inzicht komen. Dit eischt tijd en inspanning, maar de mogelijkheid er toe bezitten we — uit hoofde van onze Goddelijke afstemming!

Zooals uw geleerde vaststelt, zijn er enkele menschen op aarde, die hun levenstijd verruimd zien. Zij zijn de uitzonderingen, die den regel bevestigen. Het is alleen mogelijk, doordat zij voor dit leven over een gezond lichaam beschikken en vrij zijn van carma.

Nog dit: Ik kan slechts hopen, dat gij als geleerde kunt aanvaarden, dat het menselijk leven na den lichamen dood verder gaat. Er wachten hem andere, hoogere werelden. Niemand zal toch willen beweren, dat een mensch van de aarde, hoe edel ook, reeds in God zijn afstamming vindt en Hem in zijn lichaam, zijn gevoel en zijn daden vertegenwoordigt. Tot dien universeelen staat heeft hij zich nog bij lange na niet ontwikkeld. De boeken van mijn Meester Alcar en het mijne over „De Volkeren der Aarde” toonen u op gedegen en logische wijze aan, dat de ziel als mensch na de Aarde nog vier werelden te beleven heeft, vooraleer zij haar „Al”, haar bewuste Goddelijkheid kan betreden.

Wanneer wij de Aarde den derden cosmischen levensgraad noemen, wacht ons dus hierna de vierde. Daar is de mensch absoluut vrij van carma of ziekte. Om hem te kunnen binnengaan, zijn eeuwen van voorbereiding, zelfontleding en scholing noodig. Hier wordt de cosmische levensduur door niets aangestast en bereikt de mensch den vastgestelden tijd. In het eerste stadium is deze volgens uw aardse rekening twee honderd en vijftig jaren. Maar daar ook hier alles evolutie is, klimt het aantal jaren naar verhouding. Op den zesden cosmischen levensgraad meet één leven reeds millioenen jaren — en gij

Hellen en Hemelen (4)

DE BIJBEL EN ZIJN HERKOMST

Denkt u zich eens volledig in, wat de mensch uitspreekt, wanneer hij zegt, dat God — Gød! — de schrijver is van den Bijbel. Stellen we de kwestie nuchter en redelijk: Wanneer dat het geval was, zou dit boek een reeks schitterende Openbaringen moeten bevatten en van het begin tot het eind doorstraald zijn met een Goddelijke logica. Wie de Schrift kent, weet echter, dat het tegendeel het geval is.

Een andere opvatting zou kunnen zijn, dat God de macht van Zijn Wezen en Zijn Schepping niet in haar volheid op den zwakken menschelijken geest kon afdrukken en zich dus beperkte tot lichte aanrakingen. Maar ook dan zou het gebodene zijn Goddelijken oorsprong duidelijk uitwijzen, zooals dat het geval was met het Woord van Jezus Christus, dat zich in niets tegensprekt en vervuld is van een bovennatuurlijke liefde, van een Goddelijke wijsheid en rechtvaardigheid. Nu moeten we wel als waarheid aanvaarden, dat slechts uit enkele passages van de bijbelschrijvers een hogere bezieling spreekt en dat zelfs deze niet uit God waren, maar uit diens hemelingen. Deze bewuste kinderen Gods zochten zich immer met de aardse menscheid te verbinden om haar in hun kennis, hun ruimte, hun geluk te doen deelen. Door het geringe aantal geschikte kanalen was hun dit evenwel maar op beperkte wijze mogelijk, zoodat we met Meester Zelanus kunnen vaststellen, dat de bijbelschrijvers in het algemeen hun eigen bestaan beleefden en weergaven, wat zij daarin met hun stoffelijke oogen zagen.* Zij hadden geen begrip van de milliarden wonderen, die tot Gods Schepping behooren, en verloren zich daarin. Daarenboven — we merkten het al eerder op — namen zij in hun onmacht stelsels en opvattingen van andere godsdiensten over. De spitsvondige theoloog van onze dagen mag hiertegen dan aanvoeren, dat deze door het zand der tijden als het ware werden gefiltreerd en gezuiverd, hij bereikt er toch niet mee, dat het resultaat den naam Goddelijke oeropenbaring verdient!

Een treffend voorbeeld van deze beïnvloeding is het verhaal over den zondeval van den mensch.

Naast de gevoelsargumenten zijn het de historische feiten, die de bewering van de apologeten, dat de boeken van het Oude Testament direct uit God zijn, tenietdoen.

Toen de Nieuw-Babylonische koning Nebucadnezar in 586 voor Chr. Jeruzalem op het weerspannige Juda veroverde, voerde hij de Joden in ballingschap en liet hij de stad verwoesten. Met den

kunt dit aanvaarden — als ge weet, dat de ziel als mensch dan voor het Goddelijke Al staat en eeuwig en tijdsloos wordt.

Om u een volkomen beeld te geven, dien ik uitvoerig bij elke wet stil te staan. Dit geschiedt in de boeken over „De Cosmologie van uw Leven”, die gij straks van ons instrument ontvangen zult. Uit het weinige, dat ik u gaf, kunt ge u echter althans een beeld vormen.

God is een Vader van Liefde, en Hij was nooit anders. Niet Hij schiep den menschelijken chaos, daarvoor zijn wij als menschen tezamen verantwoordelijk. Ons geweld, onze hartstocht schiepen ziekte en ellende en verkleinden den ons toegemeten leventijd.

Uw serums hebben derhalve geen waarde. Dat zouden wij en uw geleerden wel willen, maar het is niet mogelijk. Gij vertrapte uw universele eenheid en gij ontvangt deze met alle rechten daaraan verbonden eerst terug, wanneer gij uw leven doet bepalen door de harmonie, die God u voorschreef!

Meester Zelanus

tempel gingen toen ook de heilige boeken verloren. Na hun vrijlating begonnen de Joden dra met den bouw van een nieuwen tempel, alsook met het herschrijven van de verloren gegane boeken. Deze even moeilijke als delicate taak werd uitgevoerd door den profeet Ezra, die door het volk als een Man Gods vereerd werd. Wat hij aldus op schrift stelde, maakt deel uit van het Oude Testament, als zijnde het Goddelijke Woord. Voor de christenheid ten minste — voor ons is het, geleerd door de feiten, een verzameling geschriften, die eensdeels ontsproten uit Ezra's eigen opvattingen en anderzijds uit die, welke hij tijdens de Babylonische gevangenschap leerde kennen en waardeeren. Deze conclusie bevestigt zichzelf bij een vergelijking van het Babylonische en het Joodsche paradijsverhaal.

Het eerste is bekend geworden uit de opgravingen van den Engelschman George Smith in de ruïnen van het paleis van Assuerbanipal bij Koekoenosjik in het jaar 1872. Na de ontcijfering van de aldaar gevonden kleitafeltjes en cylinders met allerlei historische en godsdienstige wetenswaardigheden, kwam vast te staan, dat het Babylonische Genesis-verhaal omstreeks vijftientwintig honderd jaar voor Chr. werd vastgelegd. En wanneer men dan nu weet, dat het Joodsche dateert van vijfhonderdvijftig jaar voor Chr., dan moet tot toch duidelijk zijn door wie de Joodsche profeten eigenlijk werden geïnspireerd!

Het Oude Testament deelt over het paradijs of Hof van Eden mee, dat het een wonderschoone tuin was met allerlei vruchtboomen, waarin Adam en Eva als eerste menschen in vrede leefden met hun Schepper, met zichzelf en de dieren.

Eenzelfde lustoord werd lang daarvoor door de Babyloniërs beschreven. Beide paradijzen werden in het Oosten gedacht.

Zoowel in het Babylonische als in het Bijbelsche verhaal wordt gesproken van bepaalde boomen. In het eerste heeten zij de boom des levens en de boom der waarheid, in het tweede de boom des levens en die der kennis. Vóór het eten van een bepaalde vrucht bezat de mensch in beide gevallen geluk, erna echter kwam het ongeluk over hem.

Dat het zondevalverhaal onmiskenbaar uit het Babylonische heidendom stamt, kreeg trouwens een nieuwe bevestiging door een andere vondst van George Smith: de zoogenaamde „zondeval-cylinder”. Het betreft hier een voorstelling van een palmboom met zeven takken, met aan iedere zijde een afhangenden dadel. Aan weerskanten er van zitten op een bankje een man en een vrouw, die een hand uitstrekken naar den boom. Achter de vrouw bevindt zich, hoog opgericht, als fluistert hij de vrouw iets in, een slang. U ziet, de hoofdpersonen en attributen van het Bijbelverhaal waren reeds verzameld in het oude Babylonië. Niettemin ontving de profeet Ezra het volgens de Christenen kersversch van zijn Goddelijken inspirator om straks tot fundament van hun geloof te dienen....

In hun verblindheid schreven de apologeten duizenden boeken, om God toch maar voor de onwaarachtigheden van de bijbelschrijvers aansprakelijk te kunnen stellen en daardoor hun leer en hun positie te behouden. Hierop is het woord van Hermann Kutter van toepassing, dat zegt: „In géén tijd was God zoo verlaten als in die, waarin de theologen hun lijvige folianten schreven ter verdediging en verheerlijking Gods!”

De Bijbel bewijst zijn feitelijke afstemming op schier elke pagina, één voorbeeld daarvan willen wij nog noemen en wel in de passages over den Zondvloed. We doen dit in het volgende nummer aan de hand van een onderzoek, door een wetenschappelijk man daarnaar ingesteld.

TOEN IK NOG EEN KIND WAS

Nu het door Leo Uittenbogaard geschreven boek „Jes” tegelijkertijd in Nederland en in Amerika zijn verschijning gaat beleven, volgt hier een samenvatting van den inhoud, door den vertaler O. V. Gundlach naverteld voor de Amerikaansche bladen. Hij geeft hier het verhaal weer, zooals het hem door Jozef Rulof werd verteld.

„Toen ik juist oud genoeg was om te begrijpen wat de volwassenen zeiden, hoorde ik mijn moeder vaak met vader praten over den tijd voor mijn broers en ik ter wereld kwamen. Ik ben nooit vergeten wat ik toen hoorde en in latere jaren werd me geopenbaard, welke gevoelens een moeder kan hebben, wanneer zij luistert naar het leven, dat groeit onder haar hart.

Mijn ouders leefden in dat gedeelte van Holland, dat bekend is als Gelderland. Zij waren arme menschen en ik was een van de zeven kinderen, zes jongens en een meisje.

Het was met groote geestelijke rust, dat mijn moeder de komst van haar eerste kind verwachtte, en zij wist van den beginne af, dat het een jongen ging worden. Hoe kan een moeder dit met eenige zekerheid zeggen? De dokter kan het haar niet vertellen, hij verklaart dat het onmogelijk is dit voor den tijd te weten — wel, de dokter bewijst daar alleen maar mee, dat hij onbekend is met de wetten, die deel uitmaken van het gezegende eenzijn van twee zielen, die in een en hetzelfde lichaam te zamen leven, de wetten, die zeggen:

„Deze twee levens zijn als één en de moeder krijgt haar zekerheid natuurlijk en direct van haar eigen kind.” En zoo is het! Toen mijn oudste broer zijn oogen in deze wereld opensloeg, zei mijn moeder tot vader: „Zie je nu, zei ik het niet? Ken je dit leven? Kijk in die droomerige oogen en je zult zien, dat dit leven, ons kind, zal bewijzen, hoe ik mij voelde toen ik het verwachtte.”

Mijn vader, een werkmansman, kon hierover alleen maar lachen. „Hoe kan deze eenvoudige, ongeletterde vrouw zulke diepe gedachten en gevoelens hebben?” ging het even door hem heen. Maar daarna plaagde hij haar een beetje en zei:

„Jij moet naar de hoogeschool gaan, Crisje. Jij hoort hier niet. . . . jij bent heel verschillend van de menschen uit deze omgeving, van de vrouwen van ons dorp. Maar hoe dan ook, ik ben blij met je!”

Dat mijn moeder gelijk had, bleek wel, toen haar eerste kind opgroeide. Jan was een rustige, stille natuur, juist zooals zij zelf zich had gevoeld, toen zij hem nog met zich droeg. Ik herinner mij nog heel goed, hoe zij haar man, „den Langen Hendrik”, later vertelde:

„Met Jan, Hendrik, was ik zoo stil; ik wilde den heelen dag alleen maar neerzitten en liefst op dezelfde plek. Ik moest me telkens dwingen tot mijn werk, en het was iederen dag hetzelfde: zitten en tot niets komen.

En is Jan anders? Houdt hij er ook niet van alleen maar te zitten? Hij voelt zelfs niets voor een spelletje. Ik ken dit kleine leven en wij moeders alleen kunnen het weten, Hendrik, jullie manvolk begrijpt daar niets van. . . .”

Hierop kon mijn vader alleen maar ja en amen zeggen.

Toen kwam het tweede kind, Bernard. Gedurende deze zwangerschap kreeg mijn moeder weer heel andere gevoelens, zodat zij tot de conclusie kwam, dat elk kind gedurende het eenzijn met de moeder zijn eigen wereld vertegenwoordigt.

Kwam dit voelen en denken van God? Wat was het? Wat maakte, dat ieder kind van Crisje geheel van de anderen verschilde? Wat lag er op den bodem van dit geheiligde mysterie? Een van die kinderen zou Crisje later de wetten van haar voelen en denken, van haar leven op aarde verklaren — een van haar jongens zou Crisje in hoogere, geestelijke regionen binnenleiden. Toen Bernard in haar leefde, verloor Crisje al haar rust, haar

innerlijken vrede. Dag en nacht was zij bezig, werkend in haar tuin of op de velden van haar burens om hierdoor haar kleine inkomen wat te vergrooten. Zij zat geen seconde stil en rustte en droomde niet zooals bij Jan; zij was een en al actie en niemand, zelfs de Lange Hendrik niet, vermocht haar te stuiten. Weer legde het kind zijn wil en zijn bewustzijn op de moeder. En Crisje wist dit en handelde er naar tot Bernard het licht van deze wereld zag.

Hij groeide op en nu zag Crisje met den Langen Hendrik, dat ook dit kind precies zoo was als zij zich voelde voor zijn geboorte. Hij is bruisend, driftig, levendig. Hij weet hoe te handelen. Hij zal zijn eigen weg gaan door het leven. Zijn ouders zien, dat Bernard weet hij wat hij wil, en Crisje denkt: „Dit kind zal me een onuitsprekelijke zorg geven. Ik zal tien paar oogen noodig hebben om hem te volgen. Hoe verschilt hij van Jan.”

En op lateren leeftijd zal Bernard telkens bewijzen hoe juist deze gevoelens van zijn moeder waren.

Toen kwam ik. Crisje draagt me en ze zit daar neer, terwijl zij spreekt met mijn vader over de gevoelens, die nu in haar zijn door mij, den ongeborene.

„Hoe ik mij nu voel, Hendrik? Ik zei je al, dit is nieuw voor mij. Zoo heel verschillend van Jan. Zo heel verschillend van Bernard. Het is moeilijk uit te drukken, want ik heb er niet de woorden voor. Nu kun je zelf merken, Hendrik, dat ik net zoo ben als de andere vrouwen hier, want nu kan ik je evenmin vertellen wat ik voel, en dat moest toch eigenlijk gemakkelijk zijn, is het niet?”

Van het oogenblik af, dat de verschijnselen op zijn komst wezen, leefde ik in een andere wereld. Ik droom veel, en meestal ben ik dan. . . . je mag nu niet lachen en geen grap maken of ik vertel je er niets van. . . . meestal ben ik dan in den hemel. . . .”

Crisje kijkt haar Langen Hendrik aan, zij kent hem, haar man, haar liefde, ze weet dat hij nu niet lachen zal, maar luisteren als een kind, en zij vervolgt:

„Ja, ik ben in den hemel, en ik vlieg door de ruimte, ik kan gaan waarheen ik wil en de heele ruimte hoort mij toe. En er is geluk in mij, een kracht, waarop ik denken en voelen kan als nooit te voren.

Toen mijn vader hierna vroeg hoe zij dan wel in die hemel kwam, zei ze: „Kijk, nu geloof je me niet en dat is jammer.”

Niettemin vertelde mijn moeder verder over haar geluk, niet het natuurlijke geluk van een moeder om de komst van een nieuw kindje, neen een geluk geheel verschillend daarvan, zóó, dat het niet meer in woorden kon worden uitgedrukt.

En toen kwam Jozef op de wereld en die ben ik.

De vroedvrouw bekeek mij heel scherp en zei mijn moeder, dat ze kon zien, dat ik een vreemd, maar buitengewoon kind was. Crisje wist het en beide vrouwen vertelden elkaar wat zij dachten en voelden.

Toen ik zeven jaar oud was, begonnen er dingen te gebeuren, die mijn ouders niet verklaren konden. Ik rustte toen in de oude sinaasappelenkist, die door mijn vader tot een wieg was gemaakt. De ongehoorde gebeurtenissen, waarvan in het boek „Jes” uitvoerig wordt verteld, joegen mijn moeder schrik aan.

Wanneer zij samen is met het kind, voelt zij, dat zij niet alleen zijn. Het is alsof er menschen om haar heen staan, onzichtbare menschen, die haar en haar kind volgen. Maar is dat mogelijk? Crisje doet haar best de vreemde gevoelens te loochenen, maar zij zijn te duidelijk, zij kunnen niet geloofchend worden. Crisje is streng religieus en zij komt tot de angstige, kwellende vraag: „Is mijn kind behekst?”

Opgewonden zit zij naast mijn wieg en gaat zij na, wie er in de laatste weken voor mijn geboorte bij haar waren. Maar zij kent er niemand onder, die iets met hekserij uit te staan kan

hebben. Dan geeft zij alles maar over aan haar God, in Wien zij gelooft met elken vezel in haar. Deze zal haar beschermen, daarop vertrouwt zij. Crisje's leven is groot en machtig en menigeen in het dorp ziet tegen haar op als tegen een heilige, om haar liefdadigheid jegens haar naasten.

Jeus — zooals de Geldersche naam voor Jozef luidt — groeit op. Hij leeft in twee werelden. Crisje weet het nu, zooals de Lange Hendrik het weet.

Mijn leven begint. Van mijn eerste jaar af kan ik zien in het Hiernamaals. Anderen komen van daaruit tot me om met mij te spelen en zij verklaren me de wetten van leven en dood; reeds in mijn eerste eugd leer ik dat de dood niet bestaat. Achter dat, wat wij dood noemen, gaat het leven verder en het verschilt maar in weinig van het leven, dat we op aarde kennen.

Toen al verkeerde ik in dat leven. Daar ontmoette ik mijn geestelijken leider, mijn „Meester”, die mij hielp bij het ont-plooiën van de ongewone gaven, die ik tot het heil van de menschheid zou leeren gebruiken. Hij is degene die me aanzette tot het schrijven van boeken. Hij is het in feite, die ze schrijft, en niet ik, want ik was in een diepe trance gedurende den tijd, dat zij werden vastgelegd. Ik zou ze ook niet op eigen kracht hebben kunnen schrijven, daartoe was het onderwijs, dat ik ontving, te gering.

Crisje, mijn moeder, vergezelde wij wel eens op mijn reizen naar het „leven achter den dood”. Zij en ik, we waren absoluut één in gevoel en hierdoor beleefden we merkwaardige dingen. Van één vertel ik u iets.

Mijn moeder zit op een stoel en breit. Zij kijkt naar mij die in de wieg ligt en slaapt. Plots ziet zij, dat de wieg uit zichzelf beweegt, eerst langzaam, dan sneller en dan weer langzaam. Crisje wil schreeuwen, maar iets houdt haar daarvan terug. De wieg is weer in rust. Snel buigt Crisje zich over mij heen en ziet verwonderd dat ik vast slaap. Hoe, waarom en door wien de wieg werd voortbewogen, leest u al weer in het boek „Jeus”. Ook het volgende wordt u daarin uitgelegd.

Wanneer Jeus opzit in zijn wieg, staart hij vaak en voor langen tijd naar een bepaald punt alsof hij iets ziet, dat niet zichtbaar is voor Crisje en de anderen. Het punt, waarnaar hij staart, schijnt bij tusschenpoozen te bewegen, want Jeus volgt het met zijn oogen, zoodat hij zijn halsje moet uittrekken, nu eens naar links, dan weer naar rechts. Wanneer Crisje het hem onmogelijk wil maken, begint hij te schreien en zoekt hij dadelijk het punt weer op. Leeft haar kind in een wereld, die anders is dan de hare?

„Alle kinderen doen dat”, verzekert de Lange Hendrik haar, maar moeder Crisje weet beter.

De familieleden zien verder overigens niets vreemds in den gezonden, trappelenden baby met zijn kleinen wipneus en zij verwennen hem zooals ieder ander kind. Alleen zijn oogen vinden zij bijzonder. Zij zijn grijs-blauw, groot en diep en stellig te „wetend” voor een kind van slechts luttele maanden. De wijze, waarop zij je aanzien, vinden zij, is verrassend. Jeus kijkt niet naar de menschen alsof hij hen niet ziet, zooals andere kinderen, zijn oogen zoeken dadelijk de hunne en laten deze niet los. Het is, alsof zij diep in die zielen kijken en niets hun verborgen blijft. Niet in werkelijkheid natuurlijk, haasten de verwanten zich te verzekeren, slechts bij wijze van spreken. Alleen Crisje is er van overtuigd, dat Jeus van zijn wieg uit de harten van zijn bezoekers doorgrondt.

Op een keer, toen mijn moeder alleen met mij was, bracht mijn Meester uit het leven na den dood me een fonkelnieuwen rammelaar om er mee te spelen en de ontdekking daarvan joeg mijn moeder weer nieuwen schrik aan. Een andere maal bracht hij me een kransje van veldbloemen en legde het op mijn voorhoofd terwijl ik sliep, als een nieuw teeken van zijn aanwezigheid — een bewijs overigens, dat mijn moeder niet wist te waardeeren en haar opnieuw aan heksen deed denken.

Mijn Meester! In werkelijkheid was hij dat toen nog niet, of beter, hij gedroeg zich niet als zoodanig. Eerder was hij in die dagen een vriend, die met mij speelde en alles deed om zich aan mijn leeftijd aan te passen. Nu, bijkans vijftig jaar verder, is hij mijn Gids in Gods universum en verklaart hij alle wetten, die daarin leven en even zoovele vragen zijn voor de menscheid.

Toen ik nog een kind was, nam hij mij mee naar de wereld, waarin hij leefde en toonde hij mij hoe eenvoudig Gods Schepping eigenlijk in elkaar steekt en hoe goed, hoe waar, en op den dag van heden vertel ik hiervan aan de menschen, die luisteren willen, en zij zeggen, dat ik hen daarmee in hun leven help.

Het voert mij nu te ver alle gebeurtenissen te vertellen, die ik in mijn jeugd door hem te verwerken kreeg. Maar een er van mag ik u niet onthouden, omdat zij van belang was voor heel mijn verderen groei.

Ik was toen zes jaar oud. Met mijn broer Bernard was ik op weg naar den bakker om hem het meel te brengen voor het brood van Crisje. Toen we voorbij de boerderij van Willemse kwamen, beleefden we plotseling een machtig wonder: het paren van een koe met een stier. Eensklaps werd mij de bedoeling duidelijk en voor ik het mij realiseerde riep ik uit: „Hoe wonderlijk!”

Toen viel Bernard uit: „Zoo, nou weet ik hoe jij ben! Je hebt al dezelfde smerige gedachten als Jan en ik en de andere kinderen van het dorp. Je bent al net zoo slecht als wij. Je hoeft ons niks meer te zeggen!”

Maar ik antwoordde:

„Ach, je weet niet wat ik bedoel, en als ik het je zou vertellen, begreep je het toch niet!” Ik rende weg.

Thuis zette ik mij in een hoek en keek naar Moeder Crisje, naar mijn broers en naar de menschen, die aan het raam voorbijgingen — en het was plots met heel verschillende oogen, dat ik het leven rondom mij bezag. Het phenomeen, dat ik zoo juist aanschouwde, had mij doen ontwaken.

Toen trok ik met mijn hond Fanny naar het bosch om er alleen te zijn en te denken. Te denken over het mysterie van de Schepping, dat zich door de handelingen van de koe en den stier aan mij had geopenbaard. Ik wilde weten! Weten hoe de hond en de kat en al de andere dieren van de wereld hun kinderen kregen. Ik kwam er achter en toen ging ik tot de volwassenen en stelde mijn moeder Crisje vragen, die haar voor een verschrikkelijk dilemma plaatsten en haar het eene kruis na het andere deden maken. Zij weigerde te antwoorden. En mijn „Meester”? Hij liet zich al dien tijd niet zien, zoodat ik maar weer terugging tot moeder Crisje om door haar achter de ontzaglijke wetten te komen. Ik moest blijven vragen, een vreemde drang in mij zette me er toe aan. Moeder vluchtte met het schaamrood op haar wangen om haar kind, dat zulke ongepaste dingen onderzocht. Arme Crisje!

„Vreemd, dacht ik, „wanneer je met volwassenen over zoiets spreekt, antwoorden ze je niet en loopen ze weg. Ik moet er zelf achter zien te komen!”

En ik deed het. Er gingen zes maanden mee heen, maar toen wist ik mij rijk en gelukkig. Ik had leeren denken en hierdoor was een deel van de Goddelijke Schepping voor mij opengegaan. Door het vader- en moederschap daarin. Toen verscheen mij mijn Meester weer. Hij glimlachte, waardoor ik wist, dat hij het was, die mij er toe geïnspireerd had — om mijn denkvermogen te ontwikkelen en me hierdoor gereed te maken voor nog grootere problemen.

Al deze dingen gebeurden, toen ik nog jong was, en veel meer. Dingen, die den loop van mijn verder leven bepaalden, die mij maakten tot wat ik thans ben. Wonderen en openbaringen zijn thans een deel van mijn leven, maar zij dienden zich reeds aan, toen ik nog een kind was!”

DE FOUTEN IN MARY BAKER EDDY'S LEER

DE CHRISTIAN SCIENCE

De Grondslag van de Leer

Al in ons eerste artikel over Mary Baker Eddy lieten wij duidelijk de edele karaktereigenschappen van deze stichster der Christian Science uitkomen. Zij bezat een groot en onwrikbaar geloof in den „Oppermachtigen en Oneindigen God, Zijn Zoon, één Christus en den Heiligen Geest of Goddelijken Trooster” (Handboek Christian Science). Zij had haar naaste meer lief dan zichzelf en de ijver, waarmede zij haar opvattingen uitdroeg, was even groot als de moed, dien zij opbracht bij het verdedigen er van.

Maar was zij door dezen geestelijken adel nu een cosmisch bewuste, d.w.z. een ziel, die reeds als aardling inzicht bezat in de oneindig samengestelde wetten van de Goddelijke Schepping? Zóó, dat zij het recht bezat haar kennis aan de menscheit ter navolging voor te houden?

Wij stelden deze even noodzakelijke als beslissende vraag al eerder ten aanzien van de leiders der Rozenkruisers en Theosofen, alsook van den tot wereldleeraar uitgeroepen Jiddoe Krisnamurti en het resultaat was negatief. Hetzelfde is het geval bij Mevrouw Mary Baker Eddy en op eendere gronden. De vreeselijke fouten, die haar leer aankleven, bewijzen dat deze vrouw handelde naar haar eigen stoffelijk beperkt denken en pertinent niet in verbinding was met de bron van het universele weten: de hemelen! Het volgende moge dit aantoonen.

Met den Bijbel grootgebracht, was het geen wonder, dat Mevr. Baker's denken en doen met de daarin door onbewusten neergelegde opvattingen doordrenkt waren. Zij geloofde er hecht in en dus ook in de kardinale onjuistheden er van. Hoe de Engelen, als kenners van den Goddelijken cosmos, tegenover het onbeholpen geschrift van de Bijbelsche auteurs staan, kan u uit Jozef Rulof's boeken en voordrachten genoegzaam bekend zijn. Wie het in het kort wil weten, hoeft slechts het Evolutie-nummer van 5 Februari 1947, blz. 5 en 6 na te slaan, om voldoende ingelicht te zijn.

De Bijbel schildert God als een Vader van Liefde en tegelijk als een Wreker — een standpunt, dat een ziel, zoo zij het aanhangt, in de eeuwigheid vastnagelt tot zij zich aan de werkelijkheid gewonnen geeft.

Niettemin grondvestte Mevrouw Baker er haar leer op en hierdoor alleen al is deze uitdrukkelijk veroordeeld!

De wetten leeren, dat God niet toornst en evenmin de tuchtroede hanteert. God strafte nog immer één ziel en ook greep Hij nog bij geen gelegenheid in het menschelek leven in.

Als deelen van Zijn Wezen kregen we de volheid van Zijn Schepping te dragen, met de opdracht ons daarin een steeds hogere plaats te veroveren. Op eigen kracht, anders zou het geen waarde hebben. Wanneer wij Hem dus smeeken, bijv. om iets van ons af te nemen, praten we in een leegte ruimte. Door op ons gebed in te gaan, zou Hij Zijn eigen Wezen verloochenen en Zijn Schepping maken tot een speelbal van menscheleke gevoelens. Mary Baker Eddy zag dit niet in en gaf het gebed een voorname plaats in haar „wetenschap”. Hoe naïef zij in dit opzicht was, bewijzen de volgende voorbeelden.

Mary Baker Eddy en het Gebed

Wanneer zij, zooals we in ons vorig artikel schreven, in een storm biddend op de knieën valt en de storm daarna bedaart, gelooft zij, dat God dit wonder door haar gebed bewerkstelligde. Maar vragen wij, waar zou de orde in Gods Schepping blijven, wanneer dit inderdaad het geval was? De storm zou

zijn gaan liggen ook zonder haar gebed, gehoorzaamend aan zijn eigen natuurlijke wetten. In dit verband herinneren we ons een woord van Jezus Christus, die den angstigen Petrus afstrafte door hem toe te roepen: „Gij kleingeloovige, waarom hebt gij gewankeld?” En verder, wat zou er over blijven van onze persoonlijkheid, die n.b. tot een Goddelijke moet uitgroeien, wanneer wij ons smeeken — om wat dan ook — verhoord kregen?

Een ander voorbeeld van Mary Baker's opvattingen: in plaats van zich ruim en bewust over te geven aan de wetten, bad zij hartstochtelijk, dat de dood haar echtgenoot zou sparen. Natuurlijk voltrok deze wet zich toch en wellicht beseft Mevrouw Baker thans, in het leven na den dood, wat zij in die uren aanrichtte: door immers zoo vlammend voor zijn behoud te bidden, bestaat de mogelijkheid, dat zij het stervensproces van haar echtgenoot oneindig veel moeilijker en langduriger maakte. Alweer: waar zou de orde in de Schepping blijven, wanneer wij menschen onzen naaste door een gebed in leven konden houden? Als hij sterven moet, helpt geen smeeken en als hij leven zal, is het gebed overbodig. Waarom vocht Mevrouw Baker, hoe goed bedoeld ook, tegen den dood? Als een bewuste zou zij niet gebeden hebben, maar daarentegen haar krachten gebruikt hebben om haar man sterk en vol overgave uitgeleide te doen naar het leven hierna.

En wat te denken van haar wetenschap, wanneer zij haar volgelingen deze gebeden voorschrijft?

Om regen: O God, Hemelsche Vader, die door Uw Zoon Jezus Christus beloofd heeft aan allen, die Uw Koninkrijk en Zijn Gerechtigheid zoeken, alle dingen te geven, die noodig zijn voor hun levensonderhoud. Geef ons, wij smeeken U in dezen, onzen nood, milde en zware regens, opdat wij de vruchten van de aarde mogen ontvangen voor ons welzijn en tot Uw eer door Jezus Christus onzen Heer. Amen.

Om mooi weer: Almachtige en meest barmhartige Vader, wij smeeken Uw grote goedheid nederig, die overmatige regens te doen ophouden, waarmee Gij ons voor onze zonden hebt gestraft. En wij bidden U ons zulk mooi weer te zenden, dat de aarde te zijner tijd haar vruchten zal voortbrengen voor ons nut en welzijn. En geef ons genade, opdat wij door Uw straffen mogen leeren ons leven te verbeteren en U te danken en te prijzen voor Uw goedertierenheid; door Jezus Christus onzen Heer. Amen.

Alweer: is deze naïeve taal het denken van een universeel bewustzijn? Voelt men dan niet, dat men zich op deze wijze blameert? Deze menschen maken van de Goddelijke Schepping een winkeltje, waarvan de eigenaar zijn klanten aankijkt, vooraleer hij van onder de toonbank verkoopt.

Het ergst maakt Mevrouw Baker Eddy het echter, wanneer zij God — leest u goed, God! — advies vraagt in geldzaken, zooals in het geval, toen zij niet wist, hoeveel honorarium zij mocht bedingen voor haar lessen.

Men kan een mensch prijzen om zijn geloof en betrouwen op God, maar wanneer deze tot zulke excessen leiden, is een ernstig woord van afkeuring terdege op zijn plaats, wijl hierdoor God, Mensch en Schepping tot in het diepst van Hun Wezen worden misvormd.

Gevaren van de metaphysische geneeswijze

Bovenstaande voorbeelden bewijzen, hoezeer Mary Baker Eddy buiten de Goddelijke Werkelijkheid leefde. Haar volgelingen

zijn er dus alleen maar mee gebaat, wanneer zij dit tijdig inzien, wat trouwens de absolute wil is van haar stichtster, zooals uit het laatst van dit artikel zal blijken. Door dit, haar dringend woord te aanvaarden, of er zich althans op te bezinnen, kunnen zij nog veel onheil voorkomen voor hun eigen ziel en die van anderen, die hen te goeder trouw navolgen. Dit voert ons naar een andere leerstelling van hun beweging — een, die gemaakt heeft dat de Christian Science overal in de wereld ingang vindt: het genezen.

Voorgegaan en geleerd door de boeken van Mary Baker Eddy beweert deze secte namelijk, dat zij in staat is de menscheit te genezen van stoffelijke en geestelijke ziekten. Het lijkt, dat zij gelijk heeft, want het moet erkend worden, dat zij op een groot aantal genezingen kan bogen. (Hieromtrent is overigens genoeg op te merken, maar daarover straks.)

De Christian Science gaat uit van de volgende stelling, haar gedictieerd door Mary Baker Eddy persoonlijk:

„God is alles in alles. God is geest, God is goed. Daar God, Die geest is, alles is, goed is, kunnen de materie, de zonden, de ziekten niet bestaan.”

In deze uitspraak is veel waarheid, maar minstens evenveel onwaarheid. Dat God alles is, geest is, goed is, zal geen geloovige kunnen of willen ontkennen. Dat evenwel dientengevolge de stof niet bestaat, is een gevolgtrekking, die kant noch wal raakt, daar de bewuste mensch de stof, zij het verijld en veredeld, zelfs terugzag in de hoogste levensstadia van het Goddelijke Albestaan.

Te beweren, dat zonden en ziekten niet bestaan is al even krom, want iedereen kan ze aan den lijve constateeren. Het zou niet het geval zijn, wanneer de mensch waarachtig naar de Goddelijke wetten had geleefd, zooals de staat bewijst van degenen, die zich tot de hemelen opwerkten. Daar in de gansche ruimte geen ziel te vinden is, die vrij bleef van zonden en ziekten — zelfs Christus niet, lees „De Volkeren op Aarde” door Meester Zelanus — kunnen we gevoeglijk aannemen, dat God als Schepper terdege wist, dat we niet zonder feilen naar Zijn volmaaktheid konden groeien, even goed als Hij wist, dat we juist door te falen in onze onzegbaar moeilijke opdracht zouden slagen. Door deze schier noodzakelijke levensverschijnselen te ontkennen, handelen we als de mensch, die tranende oogen krijgt door in de zon te kijken en niettemin haar aanwezigheid ontkent.

We geven grif toe, dat wanneer een patiënt, voorgelicht door zijn Christian-Science-genezers zichzelf voortdurend inprent, dat hij niet lijdt, dat hij geen pijn heeft, ja, dat hij heelemaal niet ziek is, doordat ziekte in Gods Schepping niet kan bestaan, dat zoo'n man dan, mits hij het althans goed doet, plots geen pijn meer gevoelt. Maar wat heeft hij dan nog bereikt? Hij heeft zichzelf een kaartenhuis gebouwd, dat echter instort, zodra zijn geestelijke krachten hem begeven en de pijnen terugkomen. In plaats van zich te vermoeien met het repeteeren van gevaarlijke slogans, had hij nuttiger werk gedaan door zich naar een dokter te spoeden.

Door de werkelijkheid te negeeren heft men haar niet op. Men bereikt er wel mee, dat men er door verwaasd en dat wil onze Schepper niet, daar ons wezen eens met het Zijne moet overeenstemmen. Door haar onverantwoordelijke stellingen — gebaseerd op het foutieve denken van één mensch — leidt de Christian Science haar volgelingen van de hoofdzaken af en doet hen gelooven in wonderen — het gevaarlijkste, wat er is in de Goddelijke Schepping, die uitsluitend op realiteit is gebouwd. In plaats, dat zij den mensch tegenover zijn zonden en ziekten stelt en hem dwingt de oorzaken er van op te sporen — de noodzakelijke voorwaarde om de gevolgen er van te overwinnen —, stelt zij hem genezing en zelfs verbetering van zijn algemeene levensomstandigheden in het vooruitzicht. Zij neemt hem daartoe geheel onder haar vleugels, voert hem met allerlei middelen in een soort extaze en gelooft dan met

hem, dat hij zijn kwalen en fouten nu blijvend overwonnen heeft. Wanneer het toch eens zoo makkelijk was! Er bestaat echter ook nog zoo iets als carma — zijnde de som van verkeerde gedachten en daden uit vorige levens, die volledig goed gemaakt en gewijzigd moeten worden, wil de mensch in de gemeenschap van de hemelen kunnen worden opgenomen. Geen bijbel, geen gebed, geen genezer, geen ontkenning kan de mensch in dit vreeselijke proces definitief helpen. Wel kan hij de gevolgen er misschien een poosje door uitstellen — ze volledig en blijvend te niet doen is echter niet mogelijk, zoodat hij er eens toch weer voor komt te staan. God eischt van ons, dat we onze rekeningen zelf afdoen, hoeveel pijn en inspanning dit ook vergt, of Hij zou ons in onze ontwikkeling alleen maar schaden en hulpbehoevende stakkerds van ons maken! U moet nu kunnen begrijpen hoe droevig veel kwaad bewegingen als de Christian Science ten opzichte van de menscheit begaan. De trotsche lijst van bekeeringen en genezingen, waarnaar deze beweging verwijst, heeft niets te beteekenen. In de eerste plaats is het aantal gevallen, dat geen resultaten opleverde, veel grooter. Ten tweede waren de betrokkenen in de meeste gevallen zelf het wonder en droegen zij de genezing reeds in zich. In dat geval was er slechts een prikkel van buiten af noodig om het proces actief te maken en te bevorderen. En ten derde bestaat de mogelijkheid, dat de genezing niet blijvend is en de kwaal eens met hernieuwde kracht terugkeert, hetzij in dit, hetzij in een volgend leven!

Dood door Schuld

Men kan er Mary Baker Eddy en haar leer dankbaar voor zijn, dat zij zoo vurig ijvert om 's menschen gedachten en gevoelens naar God te richten. Er zullen verder weinig religieuze secten zijn, die Christus' woord: „Bidt en u zal gegeven worden” zoo daadwerkelijk in de practijk hebben gebracht. Maar mede hierdoor zijn er ook maar weinig, die groter schulden met zich omdragen. Stellig heeft de Heiland in Zijn Evangelie het bidden een belangrijke plaats ingeruimd. Hij heeft er echter nimmer twijfel over laten bestaan, dat het gebed pas zin en waarde krijgt voor den mensch, die aan bepaalde strenge voorwaarden voldoet. Wanneer deze bijvoorbeeld in opstand is omdat hij in kommervolle omstandigheden leeft en God dientengevolge om hulp smeekt, hoeft hij niet op inwilliging te rekenen. Wanneer in een ander geval een aanhanger van de Christian Science God om genezing vraagt bij een gebroken been, heeft zijn gebed al dezelfde negatieve waarde. Geleerd door zijn secte gelooft hij, dat God, Die immers alles in alles is en goedheid beteekent, hem stellig zal genezen, wanneer hij maar de noodige denken en geestkracht opbrengt. Dit is schrikbarend onbewust en zondig bovendien. De Christian Science speelt hier met krachten, die zij niet kent en die zich nu tegen haar keeren, wat een logische en rechtvaardige wet is. Vreeselijk zijn de toestanden, die door dit roekeloze geloof ontstaan zijn. Er werden menschen krankzinnig door, er stierven er aan kanker, doordat medische hulp werd geweigerd, vaders en moeders werden uit de ouderlijke macht ontzet, alweer omdat zij bij ziekten van hun kinderen niet de hulp van den dokter inriepen. Ziekten bestaan immers niet, zij zijn slechts gedachtebeelden, nog even wat scherper denken, wat feller concentreren en God aanroepen en zij moeten wijken — aldus redeneert de Christian Scientist, maar intusschen rot de wond en sterft de patiënt. Maar dat is nog niet alles. In het leven hierna staat hij voor een vreeselijke werkelijkheid en ervaart hij, dat hij door het negeeren van de medische hulp te vroeg is overgegaan en nu den zelfmoord te aanvaarden heeft. Dood door schuld! Is er een afschuwelijker zonde? De betrokkene heeft de gevolgen er van te ondervinden, maar met hem de beweging der Christian Science, door wier rampzalige leer deze en andere misstanden ontstonden!

Aangekomen in het leven na den stoffelijken dood heeft Mary Baker Eddy deze verschrikkelijke waarheid onder oogen moeten zien. Daar zit zij thans neer, gebroken door het vreeselijke wat zij heeft aangericht. Millioenen menschen heeft zij vastgelegd aan haar eigen voelen en denken, waar zij niet het recht toe had, onbewust als zij was van de Goddelijke wetten. Natuurlijk wordt zij hier niet alleen gelaten, maar kreeg zij als ieder ander een eigen leermeester. Deze voerde haar terug naar de aarde en toonde haar de ellendige gevolgen van de door haar gepredikte leerstellingen. Verdiept u zich hier eens in, met wat ge nu weet, Christian Scientist, en ge begrijpt iets van het onmetelijke leed, dat uw Leidster thans neerdukt. Zij toch moet aanvaarden, dat zij alle door uw geloof begane misdaden moet helpen goedmaken. In plaats van op te bouwen, brak zij af — en hoe! Ge kunt haar toestand vergelijken met die van den man, die tijdens zijn leven op aarde pornografische boeken schreef en nu door elken lezer daarvan dieper in de duisternis getrokken wordt. Zijn opgang kan eerst beginnen, wanneer de booze, vernietigende krachten van zijn boek zijn uitgewerkt en het vergeten is. Is dit onrechtvaardig? Het wil den mensch leeren zich niet te vergripen aan wetten, die boven zijn kennis en vermogens liggen. Uw Mary Baker Eddy deed dat — hoe goed zij het ook bedoelde. Thans zou zij tot een ieder van u willen spreken om u te verbinden met Gods werkelijkheid. Maar zij is er nog niet gereed voor. Wel ontving

zij van de Engelen de genade om althans een boodschap tot u te richten. Zij werd verbonden met hun instrument en dit legde haar brandende woorden vast in zijn boeken „Geestelijke Gaven”. Deze oproep, dien wij hieronder afdrukken, is weergegeven, zooals zij uit haar mond ontvangen werd. Door haar begrijpelijke emotie en spanning leed de taal, maar gij zult door de regels heen haar ernst begrijpen. Moge gij haar verstaan en doen wat zij van u vraagt, u en uw huidige leiders.

Mary Baker Eddy schakelde de wetenschap volkomen uit, maakte den mensch los van de aarde en verbond hem direct met het Goddelijke Al, maar zij vergat, dat hij in de eerste plaats vastzit aan carmische wetten, aan zijn oorzaak en gevolg. Hierdoor bracht zij disharmonie in uw leven, reden, waarom zij u toeroept: „Nee! Dit macrocosmische gevaar van mij weg, ban mijn leer uit, want er komen steeds meer menschen tot haar en ik moet er niet één meer bij, mijn leed is zonder hen toch al ondraaglijk!”

Wij op onze beurt vragen den Christian Scientisten zich op haar en ons woord te bezinnen, opdat de universeele waarheid er in tot hun leven kan spreken. Hun groote geloof, mits bewust op de werkelijkheid gericht, aangevuld door het weten uit de hemelen, maakt hen gereed voor Christus' Eeuw en Universiteit, zooals deze door ons op aarde wordt vertegenwoordigd. Groot is de mensch, die onder den druk van logische en eerlijke argumenten, zijn ongelijk bekend en het hoofd buigt. Mary Baker Eddy deed het en zij eischt van haar volgelingen hetzelfde. Moge zij niet teleurgesteld worden!

OPROEP VAN MARY BAKER EDDY TOT HAAR VOLGELINGEN

„Ik leerde aan deze zijde de wetten van God kennen. Ik heb geleerd wat God heeft gewild en hoe het menschenlijke wezen op aarde geholpen kan worden. Voor een gebroken been is aardsche hulp noodig. De dokter is een helper en kind van God, zijn kunst is het bewuste dienen door wetenschappelijke studie. Dit dienen heb ik echter in handen van God teruggelegd. God weigerde beslist. Aan deze zijde eerst zag ik, waarom God mijn gebed geweigerd heeft: ik was in opstand en in botsing met de stoffelijke wetten.

Gij Scientisten, moet aanvaarden, dat niet alles door het gebed kan worden genezen. De hoogste Engelen aan deze zijde hebben mij van mijn onkunde overtuigd, waarna ik diep mijn hoofd heb moeten buigen.

Bidt, bidt steeds tot God en vraagt om genezing, maar weigert geen stoffelijke hulp. Volgt door de wetenschap Gods kracht en macht, eerst dan heeft uw gebed Goddelijke beteekenis. Bidden alleen helpt niet, wanneer die hulp noodzakelijk is. Daarna eerst heeft het gebed beteekenis. Ik dacht door God het onmogelijke tot stand te kunnen brengen en verbrijzelde hierdoor mijzelf. Ik vernietigde de wetten van het stoffelijke leven, ging regelrecht tot Hem, Die ons aller Vader is en leefde boven de machten en krachten, die in mij waren en die nu de hoogere ontwakings niet konden beleven.

Door uw geneesheer tot God, wil ik u van deze zijde uit zeggen, en dan tot Hem — door uw rein gebed en den wil Zijn hulp — hoe die ook uitvalt — te aanvaarden. Dit is hetgeen ik tijdens mijn leven niet heb begrepen. Ik bracht een kloof tusschen Hem en mij en uw levens.

Geve God, dat dit woord tot u komt. Hijzelf schonk

mij deze genade, waarvoor ik Hem dankbaar ben. Ik dwaal over de aarde, ben op zoek naar een instrument, dat mijn gedachten kan opvangen. Eerst dan ga ik aan deze zijde verder en bereik ik het hoogere ik.

MIJN RUST HEBT GIJ IN UW HANDEN!

Uw Mary Baker Eddy.

Het mag een unicum heeten, dat de stichtster van een godsdienst na den dood gelegenheid krijgt de fouten in haar leer te corrigeeren. Het werd mogelijk door het contact, dat in het Oude Egypte, de bakermat van wijsheid en mystiek, werd opgebouwd. Jozef Rulof, die op duizenden wijzen bewees, dat hij die verbinding met de hemelen bezit, was als instrument van de Meesters gereed Mary Baker Eddy's oproep vast te leggen en door te geven. Hierna zal dit vooralsnog niet meer mogelijk zijn, daar deze ziel nog als een onbewust kind in de Ruimte staat en nog alles te leeren heeft. U ontvang hier haar woord, zooals zij het gaf: overweldigd door de macht van het contact, dat haar geboden werd, en door de emotie, die haar het spreken bijna onmogelijk maakte.

Zij smeekt haar Christian Scientisten haar leer te ontleiden en te zuiveren aan de hand van de feiten, die wij hierboven afdrukten.

Anny Besant vraagt het den haren, Max Heindel bidt er om, omdat zij met Mary Baker Eddy stilstaan in den Goddelijken Cosmos, vastgeketend als zij zijn aan een leer, die in hun naam het onbewustzijn van de massa, elken dag weer, vergroot. Zij smeeke hun aanhangers onbevooroordeeld en ontvankelijk in te gaan in de wijsheid van de Engelen, die in de boeken van Jozef Rulof, hun instrument, voor alle tijden werd vastgelegd.

NEDERLAND=DUITSCHLAND

Een pleidooi voor hulp in grooten nood

Indien u mij vraagt: „Wat heeft de menschheid, wat heeft Nederland nu eigenlijk uit den laatsten menschonteerenden oorlog geleerd”, dan antwoord ik u: Veel, inderdaad zeer veel, maar de les, die de wereld, die Nederland gehad heeft, is bij wijze van spreken nog niet aan de oppervlakte van het menselijke dagbewustzijn gekomen. Het onnoemelijke leed, dat de menschheid zichzelf heeft aangedaan, zal ongetwijfeld een hooger bewustzijnsgraad tot gevolg hebben en heeft reeds vele menschen wakker geschud, maar het gevoel voor een betere wereld is nog geenszins dermate intens, d.w.z. de persoonlijkheid van de menschen is nog niet zoo ontwikkeld, dat dit tot een massale wilsuiging aanleiding kan geven. Er zal een geweldige wilskracht noodig zijn om de goedwillende menschen uit hun indolentie en gevoelens van machteloosheid op te heffen, geslagen als zij zich voelen door de alom heerschende corruptie, schijnheiligheid, zelfzucht, enz., die steun vinden in een grootendeels futloze regeering en een ambtenarenklik, die traag is als een slak en levenloos als een pop. Zij blijven bij de pakken neerzitten, overtuigd als zij zijn, dat de eenling daartegen toch niets kan ondernemen. En die wilskracht, die noodig is, zal juist van den eenling dienen uit te gaan.

Ik ben ervan overtuigd, dat de eenling met ijzeren wil voor het GOEDE wel degelijk iets, ja wellicht zelfs veel zal kunnen bereiken. Hij die ALLEEN GOD als Meester erkent, en Hem door ALLES HEEN wil dienen, kan BERGEN verzetten.

In kan in verband met het bovenstaande natuurlijk zeer veel te berde brengen, maar wil mij heden beperken om de verhouding Nederland—Duitschland onder de loupe te nemen.

In de eerste plaats zij vastgesteld, dat het Nazi-dom onherstelbaar leed aan ons volk heeft berokkend, en dat daaraan naast de Nazi's een belangrijk deel van het Duitsche volk evenzeer schuld heeft. Zeer zeker is het niet noodig, daarover lang uit te weiden, wij weten zulks allen, en velen van ons hebben zeer gevoelige verliezen geleden (de naaste familie van mijn echtgenoot is geheel uitgeroeid).

Mijn vraag is nu, hoe moeten wij Nederlanders tegenover den hongersnood, dien wijzelf voor een gedeelte aan den lijve gevoeld hebben en di nu in alle hevigheid Duitschland teistert, staan. Zijn wij HAATMENSCHEN, vereerders van het Oude Testament, met zijn „OOG OM OOG, TAND OM TAND”, dan is deze vraag heel gemakkelijk beantwoord, en kunnen wij ze rustig laten hongeren, en in de kerk God loven voor zijn liefderijke bedoelingen, zooals die mede vastgelegd zouden zijn in het Oude Testament.

Maar willen wij ook maar in geringe mate aanspraak maken op den naam Christen, dan zij wij verplicht naar vermogen alles in het werk te stellen, om onze medemenschen, hoe slecht ze zich ook tegenover ons gedragen hebben, te redden van den hongersnood.

En wat doet nu onze grootendeels toch zoo „christelijke” regeering? Zij staat niet toe, dat er één pak levensmiddelen aan Duitschers in Duitschland verzonden wordt, en waarom? Deels voorzeker omdat ze onvoldoende INZICHT hebben, deels echter wel even zeker, omdat ze niet den moed hebben, tegen de publieke opinie, of wat zij denken, dat de publieke opinie zal zijn, in te gaan, ergo (minder prettig voor de ooren van onze regeerders) UIT LAFHEID. Natuurlijk, ik weet het, wij ZIJN arm, en dat door toedoen JUIST van de Duitschers, en elk voedselpakket beteekent „DEVIEZEN”. Maar voelt ge

dan niet, voelt onze regeering, voelen ook andere regeeringen niet, dat hier geholpen MOET worden, dat juist van de MEER bewuste volkeren, die dermate ten gevolge van de ONBEWUSTHEID van het Duitsche volk te lijden hebben gehad, in zekeren zin VERLANGD wordt, dat zij, dat gij en ik, dat wij allen, toonen te doorvoelen, dat God van ons verlangt, dat wij in harmonie leven, dat wij ons niet inkapselen in ons zelf, dat wij als volkeren ons niet afsluiten van andere volkeren door Deviezenbepalingen, maar dat wij allen als OPEN menschen in Gods heelal leven? Als dit tot de menschen zal doordringen, dan zullen de menschen WONDEREN in zichzelf kunnen beleven en niet meer naar wonderen buiten zichzelf behoeven te vragen. Vergeet ook niet, dat onze „zonden” wel eens een geheel ander gewicht in de schaal zouden kunnen leggen dan de doorsnede-mensch zich voorstelt. Indien iemand mijn moeder vermoord heeft, en ik krijg de kans dien mensch te laten uithongeren en maak daarvan gebruik, dan weet IK nog niet wie van ons beiden zich de LAAGSTE hel eigengemaakt heeft. En doen wij Nederlanders soms niet ZEER slecht, stemmen wij ons niet af op HAAT, indien wij, terwijl wij kunnen helpen, medemenschen laten hongeren?

Laten menschen, die mij gezegd hebben: „Ik vind het zoo erg niet, dat de Duitschers honger lijden”, indien zij ook maar een sprankje gevoel in hun corpus hebben, in gedachten zich met mij eens verplaatsen naar Berlijn of een andere groote stad in Duitschland, en daar kijken naar uitgehongerde, uitgeteerde kinderen, vrouwen en mannen, voor wie een flink maal boonen de hemel op aarde zou beteekenen, evenals zulks eens de hemel op aarde voor ons hier in het westen van Nederland beteekend heeft, en diezelfde menschen zouden met mij zoo verontwaardigd worden over het feit, dat regeeringen en volkeren, en daaronder ONZE regeering en ONS volk, bij wijze van spreken met de handen in de zakken blijven staan toezien, dat zij ALLES in het werk zouden stellen om de wereld wakker te schudden.

Tot slot wil ik nog een stuk uit een brief van medio Mei j.l., die een meisje uit Maagdenburg aan haar zuster in Den Haag schreef, aanhalen: „Das kannst du nicht wissen, denn du hast noch nicht kennen gelernt, was es heisst zu hungern. Ich will dir heute mal die ungeschminkte Wirklichkeit schreiben. Wir haben keine Kartoffeln mehr. Für die letzten 20 Pfund, die ich ranschaffen konnte, habe ich hingegeben 1 Tischdecke, 1 Netzhemd, Stoff für 1 Bluse, 1 Feuerzeug und 100.— RM. Heute haben wir den 15., wir haben noch ein halbes Brot, es gibt in diesem Monat kein Brot mehr. Est ist jetzt 23 Uhr und Mutti rennt sich ab, um eine Kleie-suppe auf den Tisch zu bringen. Eine Kleie-suppe. Bei Christel ist die Lage genau dieselbe, nur dass bei ihr noch hinzukommt, dass Ulli eine TB hat, und A leider nicht soviel Verständnis, laufend Pakete zu schicken. Wie wir die nächste Zeit überstehen sollen, das weiss ich nicht. An Wunder glaube ich nicht mehr. Ich habe auch nichts mehr zu tauschen. Alles was irgend entbehrlich ist, ist weggegeben”. enz. enz.

Aan eenige ministers en regeeringsinstanties hier ter stede zal ik een afschrift van dit artikel zenden, en ik spreek de verwachting uit, dat Nederland voorop zal gaan, om in Duitschland en elders in de wereld, waar honger geleden wordt, naar VERMOGEN bijstand te verleen.

Den Haag, 25-6-'47.

BERT HÖFELT

De weg tot wijsheid

Er was een steenhouwer, die steenen hieuw uit de rots; zijn arbeid was zwaar en zijn loon was gering en hij was tevreden.

(Naar Multatuli)

Op een mistigen herfstmorgen, heel in de vroege, stond een mensch, in gedachten verzonken, stil voor een eenvoudige bloem in zijn tuin, een bloeiende Oostindische kers, die achteloos afhing van een terrasje. Hij was een modern mensch en gelukkig was hij dus niet. De beschaving had zijn behoeften vertienvoudigd, zóó, dat hij minder dan ooit tevreden kón zijn. Zijn leven was zwaar, want hij had vele zorgen: voor zijn brood, voor zijn gezin, voor zijn eigen gezondheid, voor den onvermijdelijken dood. Hij voelde zich teleurgesteld en moe. Niets bevredigde op den duur en het leven was één voortdurende jacht naar ... ja, waarnaar? Hij wist het niet meer. Het was alles immers zinloos en sterven was het einde van alles.

Daarom was hij blijven staan voor die bloem, die, heen en weer wiegend op de kille mistige uchtendvlagen, als een zegenende vlam onverdroten hardnekkig blééf stralen in haar steenroode pracht, dóór alles heen, en hij zeide:

„Gij hebt het beter dan ik, eenvoudige bloem als ge zijt. Gij kent geen zorgen, geen angst of twijfel, geen bitterheid of moeheid. Gij laat u maar wat wiegen op den adem der groote Natuur en gij zijt alleen maar mooi; zoo mooi, dat ik mij in mijn zot pakje van modern mensch bijna belachelijk voel. Ik ken geen rust, maar gij weet nog wat slapen is, vol vertrouwen slapen als een kind. Ik wenschte wel als gij te zijn.”

En hij was als die bloem. Hij droomde in den stillen nacht en ontwaakte met het zonnelicht; hij zorgde niet en spinde niet en zelfs Salomó in al zijn heerlijkheid was niet bekleed geweest als hij, zoodat de menschen voor de bloem stil bleven staan en zij een voortdurende lust voor ieders oog werd.

Tot er een vlinder, gelokt door al die vurige pracht, kwam aanvliegen en zich op haar neerzette. En de vlinder, 'n beetje ijdel, had medelijden met de bloem en zeide:

„Arme bloem, wat ben je toch misdeeld bij mij vergeleken! Je bent wel mooi, maar dat ben ik ook. En je kunt niet, als ik, jezelf losmaken van deze doode aarde en daarover heen zweven als ik. Je bent gedoemd om af te wachten wat het lot je beschikt en als er straks geen zonneschijn meer voor je zal

zijn, zul je triestig verleppe en binnenkort zal het zijn alsof je er nooit geweest was.”

En de bloem dacht: „Hij heeft gelijk, die vlinder. Ik wenschte wel als hij te zijn.”

En zij was vlinder, niet meer zoo aardsch gebonden, en verlustigde zich in zijn gouden vrijheid en speelde voor postillon d'amour bij alle mooie bloemen, tot ... er een jongen kwam, gewapend met een netje, die sneller was dan hij en hem ving en in de hand nam. Daarin zat hij nu, angstig gedrukt, trillend met de kostelijke vleugelen als een stervende ballerina, en het goud en parelmoer van zijn teere schoonheid werd tot waardeloos stof in de grove hand. Toen zuchtte de vlinder:

„Was ik maar als die jongen!”

En hij was als de jongen en welgemoed ving hij overal vlinders met zijn net. Maar gelukkiger dan te voren was hij niet, al zeiden ook de oudere menschen: „Dit is nu de gelukkigste tijd van je leven, jongen.” Want er bleef een vreemde onrust in hem, een wonder verlangen — hij wist zelf niet waarnaar. Hij voelde zich tot iets anders, beters, tot iets bijzonders geroepen en daarin miskend. Hij droomde van verre landen, groote daden en morgen had hij repetitie meetkunde en er nog niets voor gedaan en in de klas kreeg hij strafwerk, omdat hij niet luisterde en naar de wolken zat te turen. Daar buiten op straat zag hij de groote volwassen menschen: die kwamen en gingen zoo zij wilden; die waren vrij; die konden bevelen over hem, die meer zou zijn dan zij allemaal te zamen, — was hij maar eens groot en volwassen!

En hij werd het. Hij werd „zelfbewust”. Hij ging nadenken over zichzelf, het raadsel van eigen leven, dat van anderen, dat van al het bestaande. En hij loste het niet op. Hij zocht zin in leven en heelal en vond dien niet. Hij voelde zich alleen maar verdwaald, hopeloos verdwaald, in een wereld van eeuwig komen en gaan aller dingen, levende en doode; in een eeuwig verglijden zonder eenig houvast; in een malle-molen, waarin zotten hadden plaatsgenomen; juichende, lachende, schreiende, wanhopige zotten. Zijn zin voor schoonheid werd overal beledigd, zijn zin voor rechtvaardigheid niet minder. Zijn liefde verbleekte, zijn gloed verschaalde, zijn zorgen lieten niet af van den ochtend tot den avond.

En toen hij dáár, dien herfstochtend, in den tuin voor de bloeiende Oostindische kers stond, alleen maar met spijtigheid in het hart, hoorde hij naast zich de stem van een onzichtbaren Wijze opklinken, die hem zeide:

„Wat staat ge daar en ziet gij niet? Hoe ziet gij niet, dat deze bloem méér is, oneindig meer, dan alleen maar mooi? Dat zij zoo stil en gelaten en verheven is, omdat zij slaapt in een eeuwigen grond van Vrede en Rust?”

ONTMOETING MET DE GOEDHEID

GEESTELIJK LEVEN

Er kwam mij dezer dagen een gemakkelijke en uiterst leerzame geschiedenis onder de oogen. Zij betrof een kleinen zakenman in Brooklyn, Joe Bonavita. Deze kreeg omstreeks Nieuwjaar de nobele gedachte de armenbuurt in te trekken en daar zijn spaargeld uit te deelen om den stakkerds wat gezelligheid te geven. Wanneer ge nu gelooft, dat hij voor zijn goedheid beloond werd, hebt ge het mis: de New Yorksche politie pakte hem op en gaf hem over aan een kliniek voor psychopathen! De zaak droeg zich als volgt toe. Joe is de zoon van een Italiaanschen schoenlapper, wiens zaak op de flesch ging, doordat hij geen moed had zijn armelijke klanten te laten betalen. Hierna ging de man naar zijn vaderland terug, alwaar hij zich beter op zijn gemak gevoelde dan in het harde New York. Joe bleef met zijn moeder achter en hielp haar zooveel hij kon. Wat later verloor hij haar bij een ongeluk, wat een vreeselijke slag voor hem was. Na getrouwd te zijn vestigde hij zich in de zaak van zijn moeder, maar raakte het huis, dat er bij hoorde, al spoedig kwijt, omdat hij zijn huurders er in liet wonen zonder hen om geld te manen. Daar Joe voor zijn zaak herhaaldelijk in de Bowery, „de straat van de vergeten menschen”, moest zijn, wist hij maar al te goed, hoe erbarmelijk de ellende was, die daar huisde. Met Kerstmis nu, toen hij op punt stond zijn zaak te sluiten, kreeg hij opeens het gevoel, dat hij voor deze ongelukkigen iets moest doen. Desgevraagd vertelde hij het volgende. Ik was alleen in de zaak. De radio speelde Kerstliederen en ik moest opeens aan de vele Kerstfeesten denken, die ik samen met mijn moeder gevierd had. Wij hadden toen een kleine gramfoon in de keuken. Als wij er een plaat oplegden, een Italiaansch wijsje, dan kreeg mijn moeder tranen in haar oogen en dat maakte mij altijd aan het huilen. Ik begon het geld uit mijn kas te tellen. Verdorie, ik ga den heelen dag met geld om, zei ik bij mijzelf, en ik voel me niet gelukkig. Geld is niet alles in deze wereld. Wat voor zin heeft het, als je niet gelukkig bent! Ik nam twee duizend dollars uit mijn kas en ging er mee naar Bowery. Toen ik daar kwam ging ik een van de eethuizen binnen, waar een heeleboel van die verschoppelingen zaten. Ik keek hun bestellingen eens aan: allemaal vijf-, tien- en vijftien-centsmaaltijden. Ik zei: „Vooruit jongens, zoo'n maaltijd kun je elken dag eten; laat ik jullie nu eens fuiven op een echten Kerstmaaltijd met kalkoen!” Een paar stonden op, keken mij aan of ze wilden zeggen: „Het leven is al beroerd genoeg, zonder dat er de gek met ons wordt

Waarom ziet ge niet, dat deze schijnbaar dolle dans van den kosmos vloeit uit de oneindige Stilte, uit 's werlds Hart, waarin alle tegenstellingen omvat en opgelost zijn? Laat het groote Wonder dezer Scheping, waarin een zelfde zon opgaat over boozen en goeden, over u henen gaan en verheug u in haar licht, dat ook in de duisternis is.

En hij zeide: „Mocht ik als die wijze zijn.”

En hij werd wijs.

En toen hij op een ochtend weer voor die bloem stond, zag hij haar nog schooner dan voorheen, maar hij wenschte niet meer die bloem te zijn.

Hij wilde alleen maar „mensch” zijn en alle leven liefhebben, óók waar hij het niet begreep.

H. C. S. WANTING

(Uit den bundel: „In het Voorbijgaan”)

gestoken.” Dus zei ik: „Luister eens, jullie gelooven niet, dat ik het goed met jullie meen. Ga dan eens mee naar buiten en ik zal het jullie bewijzen. Ik nam hen mee naar den dichtstbijgelegen politiepост en vertelde aan den dienstdoenden agent: ik ben hier gekomen om deze menschen een prettige Kerstmis te bezorgen, maar ik heb moeite hun te overtuigen, dat ik het goed met hen meen. Zij kijken zoo ongeloofig.” De agent zei toen: „Deze man meent het goed met jullie” en stuurde een detective met ons mee naar het restaurant. Hier begon Joe zijn geld onder de menschen uit te deelen. „Ik vond het fijn, zij keken allemaal zoo gelukkig!”

Toen zijn geld op was, voelde hij zich diep neerslachtig. „Dat zou iedereen in mijn plaats geweest zijn, als hij zelf ook zoo'n beroerden tijd achter den rug had en een gevoelig hart-bezat.” Op Nieuwjaarsdag kreeg Joe opnieuw het gevoel om zijn Bowery-vrienden te moeten helpen. Dit keer stak hij bijna al zijn geld bij zich.

„Onderweg begon het al. Ik gaf den chauffeur van een vrachtauto vijf dollars en zoo deed ik met voetgangers en kinderen. Er was een voorbijganger, die mij zoo stom verbaasd aankeek, dat het wel leek, of ik hem kwaad had gedaan.” Ditmaal ging Joe rechtstreeks naar het Bowery-eethuis, zonder politiegeleide. „Ik riep de jongens bij elkaar en begon mijn geld uit te deelen. Maar voor ik er op verdacht was, had een agent mij beetgepakt en in den politie-auto geduwd.

„Nou, Joe,” zei hij, „jij hebt nu genoeg je best gedaan, ga nu maar eens mee naar het bureau.”

Daar vond ik een hoop menschen met uitgestreken gezichten. Ik werd voor een dokter geleid en deze stelde mij een heeleboel vragen, echte vragen van een psychiater.

„Wat voor dag is het vandaag? Hoe heet jij?” en meer zulke dingen. Ik protesteerde en zei: „Is dat nu de belooning voor al het goede, dat ik gedaan heb?” Zijn geduld bleek na een poosje uitgeput te zijn en hij zei tegen den agent: „Ik neem hem mee!”

Ik vroeg weer: „Dokter, is dat, omdat ik goed wilde zijn? Hebt u uw geld wel eens weggegeven? Probeer het eens. Ik hoop, dat ik er bij mag zijn, om te zien, hoe u zich dan voelt.”

In de inrichting aangekomen moest hij zich ontkleeden en een lang wit nachthemd aantrekken.

Hij had twee uren in de zaal voor psychopathen doorgebracht, toen zijn vrouw en zijn advocaat kans zagen hem te „bevrijden”. „Het was de beroerste ervaring van mijn leven, dat men je voor gek verklaart, wanneer je probeert goed te zijn!”

Of hij bitter gestemd was na deze ervaring? Joe antwoordde: „Ik ben wel wat gewend. Met mijn ervaring zou ik de hardste man ter wereld kunnen zijn, maar ik kan het niet. Dat is niets voor mij: ik heb nu eenmaal een week hart!”

Joes harde ontmoetingen met de maatschappij bieden ook ons leering. De menschen zijn vaak zoo ruw bejegend, zoo smerig bedrogen, dat zij hun geloof in de goedheid van anderen verloren hebben. Zij worden wantrouwend, wanneer iemand hen vriendelijk tegemoet treedt of hun ongevraagd een dienst bewijst. Houdt dit in, dat de goede mensch zijn weldaden nu maar moet staken? Wel neen, hij moet er mee doorgaan, steeds met denzelfden ijver en ongehinderd door het wantrouwen van den ander. Hij dient er echter wel aan te denken, dat hij dáár moet helpen, waar het nuttig en noodig is. Zoo bezien wordt de goedheid een moeilijke kunst, immers in zijn ijver helpt hij ook wel dan, wanneer hij er den mensch maar slechter of luier door maakt. En in dat geval heeft zijn gebaar voor niemand waarde. Maar Joe verdient een pluim. Wanneer we allen waren zooals hij, ging het goed met Gods Wereld!

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, Den Haag

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur,
behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen
Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot
5 uur

Kunsthandel J. G. DENIS

1ste Middellandstraat 27 . Tel. 30491
te Rotterdam

exposeert

enkele van Jozef Rulof's
nieuwste schilderijen

Leo Joost

Noordeinde 124 • Telefoon 114723
Den Haag

masseert u tegen

moeheid • rheuma • ischias enz.

Behandeling bij u aan huis
Medisch gediplomeerd

SLECHTHOOREND?

*De nieuwste Amerikaanse en
Engelsche gehoorapparaten, vrij-
wel onzichtbaar te dragen.*

M. W. E. LOOYENGA

Koningin Emmakade 184 — Den Haag

Tandarts

Ph. U. Lammers Lisnet

Willemsparkweg 40 - Amsterdam

★

Niet te consulteren van 12 Juli tot 4 Aug.

Spoeedgevallen

Centrale Doktersdienst, tel. 28766

Geen gefolter!

Voor voetverzorging

ADRI WOLTER

(medisch gediplomeerd)

- Pedicure
- Massage

desgewenscht aan huis

SCHONEBERGERWEG 41a, R'DAM

Dringend

HOOGTEZON

voor baby in bruikleen gevraagd
tegen vergoeding

C. KOPPENOL

Vondelstraat 158 - Den Haag

Wij zijn innig gelukkig met de
geboorte op 26 Juni van ons
dochtertje

VIOLETTE MARIA

en uitent hierbij onze groote dank-
baarheid aan allen voor hun
hartelijk medeleven.

Familie Koppers

Om U en anderen in dezen door problemen van allerlei aard aangevreten tijd te steunen
en te bezielen, lieten wij een drietal kaarten drukken met spreuken van de Meesters.

De teksten luiden:

Gij zijt als mensch onmetelijk, Gods Ruimte hoort U toe. Zijt Gij u hiervan bewust?
Handel er naar en heb lief!

Treur niet om uw val, sta op en ga verder. Leer echter eens in liefde te handelen, opdat
de Hemelen u kunnen begroeten!

Wie ernstig aan zijn opstanding, aan zijn geestelijke ontwaking wil beginnen, kan altijd
op astralen bijstand rekenen.

De bedoeling is, dat ge deze kaarten een opvallende plaats geeft in Uw huis, waardoor
zij U en Uw bezoekers kunnen inspireren.

Deze actie tot zedelijke verbetering van mensch en maatschappij kan alleen slagen,
wanneer gij U met volle kracht zet achter de verspreiding van genoemde spreuken. Ze
zijn fraai en royaal uitgevoerd en dragen als versiering een vignet van de te bouwen
tempel: De Universiteit van Christus.

Ge vraagt ons zoo vaak om nuttig propaganda-materiaal; dit wordt U dan hier geboden.

De prijs — f 0.25 per stuk — is zoo laag, dat zij voor U geen belemmering behoeft te
zijn om deze teksten van de Meesters in ruime mate onder Uw vrienden en kennissen
te verspreiden.

Wanneer ge Uw bestelling nu dadelijk opgeeft en de kosten overmaakt (postrekening
No. 7112 van de Nederlandsche Handel-Maatschappij t.b.v. Evolutie) wordt zij door
de afdeling Uitgeverij onmiddellijk uitgevoerd.

De Meesters en wij wachten af, of gij de betekenis van deze actie begrijpt!

OPROEP AAN AL ONZE ENTHOUSIASTE VOLGELINGEN MEE TE
WERKEN AAN HET WERVEN VAN DUIZEND NIEUWE ABONNE'S VOOR
„EVOLUTIE”, OM HIERDOOR ONS ACTIEF MEDELEVEN TE TOONEN
AAN ONZE HARDE WERKERS IN AMERIKA!

Proefnummers en brochures worden U op aanvraag gaarne toegezonden.

Het tweede halfjaar van den loopenden jaargang is 1 April ingegaan; 1 October begint
de nieuwe jaargang.

JAN KOPPERS

Mededeeling:

Gedurende de zomermaanden is de Bibliotheek ondergebracht bij den heer Koppers,
Goudenregenplein 15, Den Haag. U kunt daar 's Woensdags terecht van 14 tot 20 uur.

In Amsterdam is de Bibliotheek gevestigd bij: Mevrouw N. Niehorster, Nassaukade 367.
Uitsluitend des Dinsdags tusschen 11 en 17 uur.

In Rotterdam bij: J. G. Denis, 1e Middellandstr. 27. Iederen werkdag van 9 tot 17 uur.